Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK TRIBUNÁLU (šestého senátu)

27. února 2014*

„Hospodářská soutěž — Kartelové dohody — Světový trh s obrazovkami s displeji z kapalných krystalů (LCD) — Dohody a jednání ve vzájemné shodě v oblasti cen a výrobní kapacity — Územní působnost — Vnitrostátní prodeje — Prodeje konečných výrobků zahrnujících výrobky, na které se vztahuje kartelová dohoda — Jediné a trvající protiprávní jednání — Pokuty — Metoda zaokrouhlení — Pravomoc přezkumu v plné jurisdikci“

Ve věci T-91/11,

InnoLux Corp., dříve Chimei InnoLux Corp., se sídlem v Zhunan (Tchaj-wan), zastoupená J.-F. Bellisem, advokátem, a R. Burtonem, solicitor,

žalobkyně,

proti

Evropské komisi, zastoupené P. Van Nuffelem, F. Ronkes Agerbeekem a A. Biolanem, jako zmocněnci,

žalované,

jejímž předmětem je návrh na částečné zrušení rozhodnutí Komise C(2010) 8761 final, ze dne 8. prosince 2010, v řízení podle článku 101 [SFEU] a článku 53 Dohody o EHP (věc COMP/39.309 – LCD), a na snížení výše pokuty uložené žalobkyni v tomto rozhodnutí,

TRIBUNÁL (šestý senát),

ve složení H. Kanninen, předseda, G. Berardis (zpravodaj) a C. Wetter, soudci,

vedoucí soudní kanceláře: N. Rosner, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 24. dubna 2013,

vydává tento

* Jednací jazyk: angličtina.

Rozsudek

Skutečnosti předcházející sporu

1. *Společnosti dotčené v projednávané věci*

1 Chi Mei Optoelectronics Corp. (dále jen „CMO“) byla společností založenou podle tchajwanského práva, která kontrolovala skupinu společností usazených po celém světě a činných ve výrobě obrazovek s displeji z kapalných krystalů s aktivní maticí (dále jen „LCD“).

2 Dne 20. listopadu 2009 uzavřela CMO se společnostmi InnoLux Display Corp. a TPO Displays Corp dohodu o spojení. Podle této dohody přestaly společnosti TPO Displays a CMO od 18. března 2010 existovat. Nástupnický právní subjekt změnil dvakrát název, nejprve z InnoLux Display Corp.na Chimei InnoLux Corp. a poté na InnoLux Corp., která je žalobkyní.

2. *Správní řízení*

3 Dne [*důvěrné*] [1] podala Samsung Electronics Co., Ltd (dále jen „Samsung“), společnost založená podle korejského práva, ke Komisi Evropských společenství žádost o ochranu před pokutou na základě oznámení Komise o ochraně před pokutami a snížení pokut v případech kartelů (Úř. věst. C 45, s. 3; Zvl. vyd. 08/02, s. 155, dále jen „oznámení o shovívavosti z roku 2002“).

4 Při této příležitosti Samsung oznámila existenci kartelové dohody mezi několika podniky, včetně žalobkyně, týkající se určitých druhů LCD.

5 Dne 23. listopadu 2006 poskytla Komise společnosti Samsung podmínečnou ochranu před pokutami v souladu s bodem 15 oznámení o shovívavosti z roku 2002, kterou odmítla poskytnout jinému účastníkovi kartelové dohody, společnosti založené podle korejského práva, LG Display Co. Ltd, dříve zvané LG Philips LCD Co. Ltd (dále jen „LGD“).

6 Dne 27. května 2009 Komise zahájila správní řízení a přijala oznámení námitek v souladu s článkem 10 nařízení Komise (ES) č. 773/2004 ze dne 7. dubna 2004, o vedení řízení Komise podle článků 81 [ES] a 82 [ES] (Úř. věst. L 123, s. 18; Zvl. vyd. 08/03, s. 81). Toto oznámení námitek bylo určeno šestnácti společnostem, včetně společnosti CMO a dvěma evropským dceřiným společnostem, které stoprocentně vlastnila, a sice Chi Mei Optoelectronics BV a Chi Mei Optoelectronics UK Ltd. V tomto ohledu v bodech 281 až 285 odůvodnění oznámení námitek Komise zejména připomněla, že podle judikatury zaprvé ustanovení práva Evropské unie týkající se hospodářské soutěže uznávají, že různé společnosti patřící k téže skupině tvoří hospodářskou jednotku, a tedy podnik ve smyslu článků 101 SFEU a 102 SFEU, pokud dotčené společnosti neurčují své chování na trhu samostatně (rozsudek Tribunálu ze dne 30. září 2003, Michelin v. Komise, T-203/01, Recueil, s. II-4071, bod 290), a zadruhé že k prokázání domněnky rozhodujícího vlivu vykonávaného mateřskou společností na chování dceřiné společnosti na trhu stačí, aby Komise prokázala, že mateřská společnost vlastnila veškerý kapitál své dceřiné společnosti (rozsudek Tribunálu ze dne 31. března 2009, ArcelorMittal Luxembourg a další v. Komise, T-405/06, Sb. rozh. s. II-771, bod 91). Dále v bodech 327 až 329 oznámení námitek Komise vysvětlila důvody, pro které na základě připomenuté judikatury musí být dvě výše uvedené dceřiné společnosti CMO shledány solidárně odpovědné za protiprávní jednání, kterých se CMO dopustila.

1 — Důvěrné údaje byly vynechány.

7 K oznámení námitek byla připojena CD-ROM, která obsahovala přístupné části spisu Komise. Osoby, kterým bylo určeno oznámení námitek, využily své právo na přístup k částem spisu Komise, které byly dostupné pouze v prostorách Komise.

8 Osoby, kterým bylo určeno oznámení námitek, oznámily Komisi ve stanovené lhůtě písemně jejich názor na vůči nim vznesené námitky.

9 Několik osob, kterým bylo určeno oznámení námitek, včetně žalobkyně, využily své právo na vyslechnutí na jednání, které se konalo dne 22. a 23. září 2009.

10 Prostřednictvím žádosti o informace ze dne 4. března 2010 a dopisu ze dne 6. dubna 2010 byly strany zejména vyzvány, aby předložily údaje týkající se hodnoty prodejů, které byly zohledněny pro stanovení pokut a předložily jejich vyjádření k této otázce.

11 CMO odpověděla na uvedený dopis dne 23. dubna 2010.

3. *Napadené rozhodnutí*

12 Dne 8. prosince 2010 přijala Komise rozhodnutí C(2010) 8761 final v řízení podle článku 101 [SFEU] a článku 53 Dohody o EHP (Věc COMP/39.309 – LCD) (dále jen „napadené rozhodnutí“), jehož shrnutí je zveřejněno v *Úředním věstníku Evropské unie* ze dne 7. října 2011 (Úř. věst. L 295, s. 8).

13 Napadené rozhodnutí je určeno šesti ze šestnácti podniků, kterým bylo určeno oznámení námitek, včetně žalobkyně. Netýká se již naopak jejích dceřiných společností, kterým bylo určeno toto oznámení.

14 V napadeném rozhodnutí Komise konstatovala existenci kartelové dohody mezi šesti velkými mezinárodními výrobci LCD, včetně žalobkyně, pokud jde o dvě následující kategorie těchto výrobků, které mají velikost stejnou nebo větší než dvanáct palců: LCD pro informační technologie, jako jsou notebooky a monitory počítačů (dále jen „LCD-IT“) a LCD pro televizory (dále jen „LCD-TV“) (dále společně jen „LCD, na které se vztahuje kartelová dohoda“).

15 Podle napadeného rozhodnutí tato kartelová dohoda představovala jediné a trvající protiprávní jednání v rozporu s článkem 101 SFEU a článkem 53 Dohody o EHP, které proběhlo minimálně mezi 5. říjnem 2001 a 1. únorem 2006 (dále jen „období trvání protiprávního jednání“). Během tohoto období se účastníci kartelové dohody setkali při mnoha vícestranných schůzkách, které nazývali „schůzky Křišťál“, zejména v hotelech na Tchaj-wanu. Cíl těchto schůzek byl jasně protisoutěžní, jelikož byly pro účastníky příležitostí zejména pro stanovení minimálních cen za LCD, na které se vztahuje kartelová dohoda, k projednání jejich cenových plánů, aby se zabránilo snížení cen, a ke koordinaci zvýšení cen, jakož i úrovní výroby. V průběhu období trvání protiprávního jednání se účastníci setkávali i dvoustraně a často si vyměňovali informace o tématech projednávaných na „schůzkách Křišťál“. Navíc přijali opatření k ověření, zda byla rozhodnutí přijatá na těchto schůzkách uplatňována (body 70 až 74 odůvodnění napadeného rozhodnutí).

16 Ačkoliv žalobkyně uvedla, že se trh s LCD-TV liší od trhu s LCD-IT a že kartelová dohoda existovala jen pro tento posledně uvedený trh, měla Komise přesto za to, že se jednalo o jediné a trvající protiprávní jednání pokrývající všechny tyto výrobky (body 281 a 283 až 290 odůvodnění napadeného rozhodnutí).

17 Pro stanovení pokut uložených v napadeném rozhodnutí Komise použila Pokyny pro výpočet pokut uložených podle čl. 23 odst. 2 písm. a) nařízení ES) č. 1/2003 (Úř. věst. C 210, s. 2; Zvl. vyd. 08/01, s. 171) (dále jen „pokyny z roku 2006“).

18 Podle pokynů z roku 2006 Komise nejprve definovala hodnotu prodejů LCD, na které se vztahuje kartelová dohoda a které byly přímo nebo nepřímo dotčené protiprávním jednáním. Za tímto účelem stanovila tři následující kategorie prodejů uskutečněných účastníky kartelové dohody:

— „přímé prodeje v rámci EHP“, a sice prodeje LCD, na které se vztahuje kartelová dohoda, jinému podniku v rámci Evropského hospodářského prostoru (EHP);

— „přímé prodeje v rámci EHP prostřednictvím zpracovaných výrobků“, a sice prodeje LCD, na které se vztahuje kartelová dohoda, zabudovaných v rámci skupiny, do které patří výrobce, do konečných výrobků, které jsou prodané jinému podniku v rámci EHP;

— „nepřímé prodeje“, a sice prodeje LCD, na které se vztahuje kartelová dohoda, jinému podniku mimo EHP, který následně zabuduje obrazovky do konečných výrobků, které prodává v EHP (bod 380 odůvodnění napadeného rozhodnutí).

19 Komise se však domnívala, že se může omezit jen na zohlednění prvních dvou kategorií uvedených v bodě 18 výše, jelikož zahrnutí třetí kategorie nebylo nezbytné k tomu, aby uložené pokuty dosáhly dostatečnou odrazující úroveň (bod 381 odůvodnění napadeného rozhodnutí).

20 Namísto použití hodnoty prodejů uskutečněných podnikem v průběhu posledního celého roku, kdy došlo k jeho účasti na protiprávním jednání, jak obvykle stanoví bod 13 pokynů z roku 2006, považovala Komise v projednávaném případě za přiměřenější použít průměrnou roční hodnotu prodejů během celé doby trvání protiprávního jednání, a to zejména s ohledem na exponenciální nárůst prodeje většiny dotčených podniků v průběhu let, kterých se týká napadené rozhodnutí (bod 384 odůvodnění napadeného rozhodnutí).

21 Pokud jde o žalobkyni, Komise zaprvé zamítla její námitky týkající se skutečnosti, že hodnota relevantních prodejů měla být stanovena bez zohlednění jejích „přímých prodejů v rámci EHP prostřednictvím zpracovaných výrobků“ a „přímých prodejů v rámci EHP“, ostatním osobám, kterým bylo určeno oznámení námitek, dále, že bylo třeba vyloučit dodání LCD, která nebyla fakturovaná evropským podnikům a konečně, že bylo nezbytné rozlišovat mezi prodejem LCD-IT a prodejem LCD-TV. V případě žalobkyně tak byl celkový relevantní prodej uskutečněný během období trvání protiprávního jednání stanoven na 1 555 111 603 eur, pro které se průměrná roční hodnota získaná vydělením uvedené částky dobou trvání kartelové dohody v rozsahu 4,33 let rovná 359 148 176 eur (body 388, 394, 398 až 401 odůvodnění a tabulka 4 napadeného rozhodnutí).

22 Zadruhé Komise poznamenala, že s přihlédnutím k závažnosti spáchaného protiprávního jednání je třeba pro výpočet základní částky pokuty stanovit poměr 16 % z hodnoty prodeje dotčených výrobků, a to pro všechny účastníky kartelové dohody (bod 416 odůvodnění napadeného rozhodnutí).

23 Zatřetí Komise použila na žalobkyni z důvodu její účasti na protiprávním jednání během celé doby trvání kartelové dohody uvedené v napadeném rozhodnutí, a sice 4 let a tří měsíců, násobící činitel vztahující se k době trvání protiprávního jednání, který se rovnal 4,25 (body 417 a 418 odůvodnění, jakož i tabulka 5 napadeného rozhodnutí).

24 Začtvrté se Komise domnívala, že okolnosti projednávaného případu odůvodňují zahrnout do základní částky pokuty zvýšení rovnající se 16 % průměrné hodnoty relevantních prodejů, aby se zajistil odrazující účinek (dále jen „vstupní zatížení“), v souladu s bodem 25 pokynů z roku 2006, a to pro všechny účastníky kartelové dohody (body 419 a 424 odůvodnění napadeného rozhodnutí).

25 Zapáté Komise neuplatnila vůči žádnému účastníkovi kartelové dohody přitěžující nebo polehčující okolnosti na základě pokynů z roku 2006. Komise tak zejména zamítla tvrzení žalobkyně o údajných skutečnostech, podle kterých měla v kartelové dohodě pasivní úlohu, účastnila se jí z nedbalosti

a konečně spolupracovala s Komisí nad rámec působnosti oznámení o shovívavosti z roku 2002, a to přestože jí Komise nezaslala tak přesné žádosti o informace jako ostatním účastníkům kartelové dohody (body 426, 430, 433, 434, 438, 439 a 442 až 444 odůvodnění napadeného rozhodnutí).

26 Zašesté Komise na základě oznámení o shovívavosti z roku 2002 nejprve potvrdila úplnou ochranu před pokutami poskytnutou společnosti Samsung. Dále měla za to, že spolupráce poskytnutá žalobkyní jí nedává právo na žádné snížení pokuty (body 455 až 458 a 472 odůvodnění napadeného rozhodnutí).

27 Na základě těchto úvah Komise v článku 2 napadeného rozhodnutí uložila žalobkyni zaplacení pokuty ve výši 300 000 000 eur.

Řízení a návrhová žádání účastnic řízení

28 Návrhem došlým kanceláři Tribunálu dne 21. února 2011 podala žalobkyně projednávanou žalobu.

29 Na základě zprávy soudce zpravodaje Tribunál (šestý senát) rozhodl zahájit ústní část řízení a v rámci organizačních procesních opatření stanovených v článku 64 jednacího řádu Tribunálu položil písemně otázky účastnicím řízení, které na ně ve stanovené lhůtě odpověděly.

30 Řeči účastnic řízení a jejich odpovědi na ústní otázky Tribunálu byly vyslechnuty na jednání konaném dne 24. dubna 2013.

31 Žalobkyně navrhuje, aby Tribunál:

— zrušil napadené rozhodnutí v rozsahu, v němž se jí týká;

— snížil výši pokuty, která jí byla uložena v napadeném rozhodnutí;

— uložit Komisi náhradu nákladů řízení.

32 Komise navrhuje, aby Tribunál:

— zamítl žalobu;

— uložil žalobkyni náhradu nákladů řízení.

Právní otázky

33 Na podporu své žaloby žalobkyně uplatňuje tři žalobní důvody:

— první vychází z toho, že Komise použila právně nesprávný pojem „přímé prodeje v rámci EHP prostřednictvím zpracovaných výrobků“, když pro účely stanovení pokuty určila relevantní hodnotu prodejů;

— druhý vychází z toho, že Komise porušila článek 101 SFEU a článek 53 Dohody o EHP tím, že dospěla k závěru, že se protiprávní jednání vztahovalo na LCD-TV;

— třetí vychází z toho, že hodnota relevantního prodeje použitá vůči ní Komisí zahrnovala neprávem jiné prodeje než prodeje LCD, na které se vztahuje kartelová dohoda.

1. *K prvnímu žalobnímu důvodu, vycházejícímu z toho, že Komise použila právně nesprávný pojem „přímé prodeje v rámci EHP prostřednictvím zpracovaných výrobků“, když pro účely stanovení pokuty určila relevantní hodnotu prodejů*

34 První žalobní důvod žalobkyně se v zásadě skládá ze dvou částí, z nichž první se týká skutečnosti, že pojem „přímé prodeje v rámci EHP prostřednictvím zpracovaných výrobků“ je v rozporu s nekonstatováním protiprávního jednání týkajícího se konečných výrobků zahrnujících LCD, na které se vztahuje kartelová dohoda a druhá část se týká nesoudržností, které údajně tento pojem obsahuje.

K první části žalobního důvodu, týkající se skutečnosti, že pojem „přímé prodeje v rámci EHP prostřednictvím zpracovaných výrobků“ je v rozporu s nekonstatováním protiprávního jednání týkajícího se konečných výrobků zahrnujících LCD, na které se vztahuje kartelová dohoda

35 Žalobkyně zaprvé uvádí, že použití pojmu „přímé prodeje v rámci EHP prostřednictvím zpracovaných výrobků“ není slučitelné s bodem 13 pokynů z roku 2006, protože Komise zohlednila prodeje konečných výrobků, v jejichž případě napadené rozhodnutí nekonstatovalo žádné protiprávní jednání, a které tedy přímo, a dokonce ani nepřímo nesouvisí s protiprávním jednáním konstatovaným v tomto rozhodnutí. Zadruhé žalobkyně zdůrazňuje, že ceny LCD, na které se vztahuje kartelová dohoda, nejsou referenčními cenami pro konečné výrobky, které uvedená LCD zahrnují.

36 Podle bodu 13 pokynů z roku 2006 „při určování základní výše uložené pokuty bude Komise vycházet z hodnoty tržeb za zboží nebo služby dotčeného podniku v příslušné zeměpisné oblasti uvnitř EHP, které přímo nebo nepřímo souvisejí s protiprávním jednáním“ .

37 V tomto ohledu je třeba nejprve poznamenat, že z tohoto ustanovení neplyne, že je při výpočtu příslušné hodnoty tržeb možné zohledňovat jen hodnotu tržeb z těch transakcí, které byly skutečně ovlivněny protiprávním jednáním (v tomto smyslu viz rozsudek Tribunálu ze dne 16. června 2011, Putters International v. Komise, T-211/08, Sb. rozh. s. II-3729, bod 58).

38 Znění bodu 13 pokynů z roku 2006 se totiž týká tržeb dosažených na relevantním trhu, který je dotčený protiprávním jednáním. Uvedený bod se tak *a fortiori* netýká jen případů, kdy Komise disponuje listinnými důkazy o protiprávním jednání (v tomto smyslu viz výše uvedený rozsudek Putters International v. Komise, bod 59).

39 Tento výklad potvrzuje i účel unijních pravidel hospodářské soutěže. Výklad navrhovaný žalobkyní by totiž znamenal, že Komise by při stanovování základní částky pokut ukládaných ve věcech kartelových dohod musela ve všech jednotlivých případech určovat, které z individuálních tržeb jsou ovlivněny kartelovou dohodou. Takovou povinnost soudy Unie nikdy neuložily a nic nenasvědčuje tomu, že by si měla Komise v úmyslu sama stanovit takovou povinnost v pokynech z roku 2006 (výše uvedený rozsudek Putters International v. Komise, bod 60).

40 Dále z ustálené judikatury vyplývá, že část obratu z prodeje zboží, které je předmětem protiprávního jednání, může poskytnout přesný ukazatel rozsahu protiprávního jednání na dotčeném trhu. Konkrétně obrat z prodeje výrobků, které byly předmětem restriktivního jednání, je objektivním kritériem, které udává skutečnou míru škodlivosti tohoto jednání pro běžnou hospodářskou soutěž (výše uvedený rozsudek Putters International v. Komise, bod 61; viz rovněž v tomto smyslu rozsudek Soudního dvora ze dne 7. června 1983, Musique Diffusion française a další v. Komise, 100/80 až 103/80, Recueil, s. 1825, bod 121, a rozsudek Tribunálu ze dne 11. března 1999, British Steel v. Komise, T-151/94, Recueil, s. II-629, bod 643).

41 V projednávaném případě je třeba připomenout, že v bodě 380 odůvodnění napadeného rozhodnutí Komise definovala kategorie prodejů popsaných v bodě 18 výše.

42 Pokud jde o „přímé prodeje v rámci EHP“, je nesporné, že splňují podmínky vyžadované bodem 13 pokynů z roku 2006, vykládané s ohledem na ustálenou judikaturu.

43 Pokud jde o „přímé prodeje v rámci EHP prostřednictvím zpracovaných výrobků“, žalobkyně první částí prvního žalobního důvodu tvrdí, že tyto prodeje nesouvisí přímo či nepřímo s protiprávním jednáním, jelikož se týkají prodejů konečných výrobků, které zahrnují LCD, na které se vztahuje kartelová dohoda a nikoliv prodeje těchto LCD.

44 V tomto ohledu je třeba nejprve poznamenat, že i když poznámka pod čarou nacházející se pod odstavcem 13 pokynů z roku 2006 uvádí, že pokud cena výrobku, který je předmětem horizontálních dohod o stanovení cen, bude sloužit jako základ ceny kvalitativně vyšších či nižších výrobků, je možno konstatovat, že se jedná o prodej, který nepřímo souvisí s protiprávním jednáním, tato poznámka upřesňuje, že daný případ je uveden jako příklad. Skutečnost, kterou uvádí žalobkyně, že v projednávaném případě konečné výrobky zahrnující LCD, na které se vztahuje kartelová dohoda, nejsou kvalitativně vyšší nebo nižší výrobky než tyto LCD, je zcela irelevantní.

45 Pokud jde o okolnost, kterou žalobkyně rovněž uvádí a podle které napadené rozhodnutí nekonstatovalo žádné protiprávní jednání ve vztahu ke konečným výrobkům zahrnujícím LCD, na které se vztahuje kartelová dohoda, je třeba poznamenat, že Komise nezohlednila celou hodnotu prodeje těchto konečných výrobků, ale pouze část této hodnoty, která mohla odpovídat hodnotě LCD, na které se vztahuje kartelová dohoda, zabudovaných do konečných výrobků, za předpokladu, že je žalobkyně prodala třetím podnikům se sídlem v EHP. I když je zjevné, že Komise nemohla bez předchozího konstatování protiprávního jednání týkajícího se konečných výrobků zohlednit uvedenou celkovou hodnotu, nelze se domnívat, že takové konstatování je nezbytné pro zohlednění části této hodnoty tvořené hodnotou LCD, na které se vztahuje kartelová dohoda a které jsou zabudovány do konečných výrobků.

46 Kromě toho, pokud by Komise nepoužila pojem „přímé prodeje v rámci EHP prostřednictvím zpracovaných výrobků“, nemohla by při výpočtu pokuty zohlednit značnou část prodeje LCD, na které se vztahuje kartelová dohoda, uskutečněného účastníky kartelové dohody, které patří mezi vertikálně integrované podniky, navzdory tomu, že tento prodej narušil hospodářskou soutěž v EHP.

47 V souladu s judikaturou připomenutou v bodech 37 až 40 výše tak Komise musela zohlednit rozsah protiprávního jednání na dotčeném trhu, a za tímto účelem mohla použít obrat dosažený žalobkyní s LCD, na které se vztahuje kartelová dohoda, jako objektivní skutečnost ukazující škodlivost její účasti na kartelové dohodě pro běžnou hospodářskou soutěž za předpokladu, že tento obrat byl výsledkem prodeje se vztahem k EHP. Takový vztah přitom existuje, jestliže LCD, na které se vztahuje kartelová dohoda, jsou žalobkyní převedené na její dceřiné společnosti, bez ohledu na jejich sídlo, které je dále zabudují do konečných výrobků, které jsou prodané třetím osobám v EHP.

48 Volba Komise zohlednit „přímé prodeje v rámci EHP prostřednictvím zpracovaných výrobků“ je v projednávaném případě o to odůvodněnější, že z důkazů obsažených v napadeném rozhodnutí (viz zejména bod 394 odůvodnění napadeného rozhodnutí), které žalobkyně nezpochybnila, vyplývá, že prodej LCD, na které se vztahuje kartelová dohoda, v rámci podniků účastnících se této dohody, se uskutečňoval za ceny ovlivněné uvedenou dohodou.

49 Jak vyplývá zejména z bodů 92 a 93 odůvodnění napadeného rozhodnutí, účastníci kartelové dohody kromě toho věděli, že ceny LCD, na které se vztahuje kartelová dohoda, ovlivňují ceny konečných výrobků, které je zahrnují.

50 Konečně, pokud jde o argument žalobkyně, podle kterého rozsudek Tribunálu ze dne 10. září 2008, JSC Kirovo-Chepetsky Khimichesky Kombinat v. Rada (T-348/05, nezveřejněný ve Sbírce rozhodnutí, bod 62) brání jakémukoliv přiřazení prodeje konečných výrobků obsahujících určitou složku k prodeji těchto složek jako takových, je třeba poznamenat, že kontext, ve kterém a účel, pro jaký Komise

zohlednila LCD, na které se vztahuje kartelová dohoda a které byly zabudovány do konečných výrobků, nemohou být pokládány za kontext a účel, kterým se vyznačuje věc, ve které byl vydán uvedené rozsudek.

51 Ve věci, v níž byl vydán výše uvedený rozsudek JSC Kirovo-Chepetsky Khimichesky Kombinat v. Rada (body 54, 55, 57 a 58), Rada Evropské unie poté, co na základě antidumpingového šetření týkajícího se některých výrobků, včetně dusičnanu amonného, přijala antidumpingová opatření týkající se těchto výrobků, rozšířila rozsah působnosti těchto opatření i na další výrobky, aniž provedla nové šetření, protože tyto další výrobky byly zejména z hlediska obsahu dusičnanu amonného podobné těm, na které se vztahovalo uvedené šetření.

52 V tomto ohledu Tribunál konstatoval protiprávnost tohoto rozšíření, přičemž uvedl toto:

„62. […] Složka konečného výrobku samozřejmě může být předmětem antidumpingových opatření, ale v tomto případě se musí považovat za výrobek, který je jako takový [předmětem dumpingu]. V případě, že nejde o samostatnou složku, ale o součást jiného výrobku, dotčeným výrobkem je tento jiný výrobek se všemi svými složkami a antidumpingové šetření se tedy musí týkat tohoto výrobku bez ohledu na uvedené složky. Jedině výrobky, které byly předmětem antidumpingového šetření, mohou být podřízeny antidumpingovým opatřením, když bylo konstatováno, že předmětné výrobky byly vyváženy do Společenství za nižší cenu než „podobné výrobky“ ve smyslu článku 1 nařízení [Rady (ES) č. 384/96 ze dne 22. prosince 1995 o ochraně před dumpingovými dovozy ze zemí, které nejsou členy Evropského společenství (Úř. věst L 56, s. 1; Zvl. vyd. 11/10, s. 45)]. Pokud je tudíž nesporné, že nový druh výrobku upravený v napadeném nařízení se liší od předmětného výrobku ve smyslu původních nařízení, je nemožné je bez provedení předchozího šetření, kterým se přezkoumá, zda jsou i tyto výrobky předmětem dumpingu na trhu Společenství, podřídit antidumpingovému clu.“

53 K ničemu podobnému v projednávané věci nedošlo, jelikož Komise v projednávaném případě nepoužila šetření, které vykonala v případě LCD, na které se vztahuje kartelová dohoda, k tomu, aby konstatovala protiprávní jednání týkající se konečných výrobků zahrnujících LCD. Komise nepostavila na roveň LCD, na které se vztahuje kartelová dohoda, a konečné výrobky, jichž byly složkami, pouze se za účelem výpočtu pokuty omezila na tvrzení, že v případě vertikálně integrovaných podniků, jako je žalobkyně, je místo prodeje konečných výrobků totožné s místem prodeje složek, které jsou předmětem kartelové dohody, třetí osobě, která nespadá pod stejný podnik, jako je podnik, který tyto složky vyrobil.

54 Na základě výše uvedených úvah musí být první část prvního žalobního důvodu zamítnuta.

Ke druhé části žalobního důvodu, týkající se nesoudržností, které jsou údajně vlastní pojmu „přímé prodeje v rámci EHP prostřednictvím zpracovaných výrobků“

55 Druhá část prvního žalobního důvodu obsahuje dvě výtky proti pojmu „přímé prodeje v rámci EHP prostřednictvím zpracovaných výrobků“, který měl mít za následek, že Komise zaprvé překročila meze své územní působnosti a zadruhé podřídila žalobkyni nepříznivému a diskriminačnímu zacházení v porovnání s dalšími účastníky stejné kartelové dohody.

K územní působnosti Komise

56 Žalobkyně uvádí, že započtením „přímých prodejů v rámci EHP prostřednictvím zpracovaných výrobků“ Komise uměle přesunula místo, kde skutečně došlo k těmto prodejům, a tak porušila meze své územní působnosti.

57 Nejprve je třeba připomenout zásady stanovené judikaturou, pokud jde o územní působnost Komise ke konstatování porušení práva hospodářské soutěže.

58 V tomto ohledu Soudní dvůr uznal, že jestliže podniky usazené mimo EHP, ale vyrábějící zboží, které je prodáváno v EHP třetím osobám, se vzájemně dohodnou na cenách, které účtují svým klientům usazeným v EHP a jednají ve vzájemného shodě tak, že prodávají za ceny, které byly skutečně koordinované, účastní se jednání ve vzájemné shodě, jehož předmětem nebo účelem je omezení hospodářské soutěže na vnitřním trhu ve smyslu článku 101 SFEU a Komise je územně příslušná je stíhat (v tomto smyslu viz rozsudek Soudního dvora ze dne 27. září 1988, Ahlström Osakeytiö a další v. Komise, 89/85, 104/85, 114/85, 116/85, 117/85 a 125/85 až 129/85, Recueil, s. 5193, dále jen rozsudek „Celulóza I“, body 13 a 14).

59 Judikatura rovněž upřesnila, že porušení článku 101 SFEU s sebou nese dvě složky jednání, a sice vytvoření kartelové dohody a její provádění. Rozhodnout, že použitelnost zákazů stanovených právem hospodářské soutěže závisí na místě vytvoření kartelové dohody, by zjevně poskytlo podnikům jednoduchý prostředek, jak se uvedeným zákazům vyhnout. Závisí tedy na tom, kde je kartelová dohoda prováděna. Kromě toho pro účely určení, zda se toto místo nachází v EHP, není důležité, zda účastníci kartelové dohody využili, aby navázali kontakty mezi nimi a kupujícími, kteří jsou v EHP usazeni, své dceřiné společnosti, zástupce, podzástupce nebo pobočky usazené v EHP, či nikoliv (v tomto smyslu viz rozsudek Celulóza I, body 16 a 17).

60 Jestliže je splněna podmínka týkající se provádění, je pravomoc Komise k použití unijních pravidel hospodářské soutěže na taková jednání pokryta zásadou teritoriality, která je universálně uznaná v mezinárodním právu veřejném (rozsudek Celulóza I, bod 18).

61 Judikatura vyplývající z rozsudku Celulóza I byla převzata rozsudkem Tribunálu ze dne 25. března 1999, Gencor v. Komise (T-102/96, Recueil, s. II-753), ve kterém se jedná o rozhodnutí o spojování podniků ve smyslu nařízení Rady (EHS) č. 4064/89 ze dne 21. prosince 1989 o kontrole spojování podniků (Úř. věst. L 257, s. 13; Zvl. vyd. 08/01, s. 31), které bylo nahrazeno nařízením Rady (ES) č. 139/2004 ze dne 20. ledna 2004 o kontrole spojování podniků (Úř. věst. L 24, s. 1; Zvl. vyd. 08/03, s. 40).

62 Je pravda, že při této příležitosti Tribunál uvedl, že pokud se dá předpokládat, že navrhované spojení bude mít okamžitý a podstatný účinek v Unii, je použití ustanovení unijního práva týkajícího se kontroly spojování podniků odůvodněné z hlediska mezinárodního práva veřejného (výše uvedený rozsudek Gencor v. Komise, bod 90).

63 Nicméně v bodě 87 výše uvedeného rozsudku Gencor v. Komise Tribunál v zásadě zdůraznil, že kritérium plnění kartelové dohody jakožto pojící faktor mezi touto kartelovou dohodou a územím Unie je splněno pouhým prodejem výrobku, na který se kartelová dohoda vztahuje, v Unii bez ohledu na umístění zdroje dodávek a výrobního zařízení. Tribunál tak zamítl argument, který žalobkyně ve věci, v níž byl vydán tento rozsudek, chtěla vyvodit ze skutečnosti, že spojování, o které se v projednávaném případě jednalo, nevzniklo ani nebylo provedeno na území Unie, ale v Jižní Africe, a nesplňovalo tedy podmínky územní působnosti definované v rozsudku Celulóza I (výše uvedený rozsudek Gencor v. Komise, body 56, 61 a 87).

64 Z toho vyplývá, že úvaha Tribunálu ve výše uvedeném rozsudku Gencor v. Komise nezpochybňuje judikaturu vyplývající z rozsudku Celulóza I.

65 Z toho vyplývá, že v projednávaném případě se stačí soustředit na otázku, zda Komise mohla použít kategorii „přímých prodejů v rámci EHP prostřednictvím zpracovaných výrobků“, aniž tím porušila zásady uvedené v rozsudku Celulóza I.

66 V tomto ohledu je třeba zaprvé poznamenat, že jestliže má kartelová dohoda s celosvětovým dosahem protisoutěžní cíl, je prováděna na vnitřním trhu ve smyslu rozsudku Celulóza I už na základě samotné skutečnosti, že výrobky, na které se kartelová dohoda vztahuje, jsou na tomto trhu prodávány.

67 Je totiž třeba uvést, že provádění kartelové dohody nezbytně neznamená, že vyvolává skutečné účinky (rozsudek Tribunálu ze dne 12. září 2007, Prym a Prym Consumer v. Komise, T-30/05, nezveřejněný ve Sbírce rozhodnutí, bod 110; rovněž v tomto smyslu viz rozsudek Soudního dvora ze dne 24. září 2009, Erste Group Bank a další v. Komise, C-125/07 P, C-133/07 P, C-135/07 P a C-137/07 P, Sb. rozh. s. I-8681, body 116 a 117). Ve skutečnosti je otázka, zda měla kartelová dohoda skutečné účinky na ceny uplatňované jejími účastníky, relevantní jen v rámci určení závažnosti kartelové dohody pro účely výpočtu pokuty, za předpokladu, že se Komise rozhodne použít toto kritérium (v tomto smyslu viz rozsudek Soudního dvora ze dne 4. června 2009, T-Mobile Netherlands a další, C-8/08, Sb. rozh. s. I-4529, bod 31), mezi těmi, které může v tomto kontextu zohlednit. Přitom tak tomu v projednávaném případě nebylo (viz bod 416 odůvodnění napadeného rozhodnutí).

68 Rovněž není důležité, že účastníci kartelové dohody vždy nevycházeli z rozhodnutí přijatých v cenové oblasti. Stanovení ceny, i když pouze orientační, se dotýká hospodářské soutěže tím, že umožňuje všem účastníkům kartelové dohody s přiměřenou mírou jistoty předvídat, jakou cenovou politiku budou jejich konkurenti uplatňovat. Obecně s sebou takové kartelové dohody přinášejí přímý zásah do základních parametrů hospodářské soutěže na dotčeném trhu. Dotyční výrobci totiž tím, že vyjádřili společnou vůli uplatňovat určitou cenovou hladinu na své výrobky, už neurčují autonomně svou politiku na trhu, čímž porušují vnitřní koncepci ustanovení Smlouvy týkajících se hospodářské soutěže (viz rozsudek Tribunálu ze dne 9. července 2003, Archer Daniels Midland a Archer Daniels Midland Ingredients v. Komise, T-224/00, Recueil, s. II-2597, bod 120 a citovaná judikatura).

69 Zadruhé je třeba poznamenat, že koncept provádění kartelové dohody ve smyslu rozsudku Celulóza I se v zásadě zakládá na pojmu „podnik“ v právu hospodářské soutěže, tak jak vyplývá z judikatury připomenuté v bodě 6 výše (rovněž v tomto smyslu viz rozsudek Soudního dvora ze dne 12. července 1984, Hydrotherm Gerätebau, 170/83, Recueil, s. 2999, bod 11, a ze dne 29. března 2011, ArcelorMittal Luxembourg v. Komise a Komise v. ArcelorMittal Luxembourg a další, C-201/09 P a C-216/09 P, Sb. rozh. s. I-2239, bod 95), které je třeba přiznat určující úlohu při stanovení mezí územní působnosti Komise při uplatnění uvedeného práva.

70 Obzvláště pokud se podnik, do něhož patří žalobkyně, účastnil kartelové dohody vytvořené mimo EHP, musí mít Komise možnost stíhat dopady, které chování tohoto podniku mělo na hospodářskou soutěž na vnitřním trhu a uložit mu pokutu přiměřenou škodlivosti této kartelové dohody pro hospodářskou soutěž na uvedeném trhu. Za tímto účelem, jestliže jsou LCD, na které se vztahuje kartelová dohoda a které jsou vyrobené žalobkyní, zabudovány do konečných výrobků společnostmi, které patří ke stejnému podniku jako žalobkyně a tyto výrobky byly v EHP prodávány tímto podnikem, je třeba mít za to, že kartelová dohoda ovlivnila transakce, které proběhly, až do okamžiku tohoto prodeje.

71 V tomto kontextu není rozhodující otázka, zda prodeje v rámci tohoto podniku proběhly či neproběhly za ceny zvýšené z důvodu kartelové dohody. V případě kladné odpovědi se totiž škodlivost kartelové dohody odráží v těchto zvýšeních. V případě záporné odpovědi tato škodlivost spočívá v soutěžní výhodě, ze které má prospěch podnik účastnící se kartelové dohody, v porovnání s jinými podniky, které prodávají konečné výrobky obsahující LCD, na které se vztahuje kartelová dohoda, ale které uvedené LCD kupují za ceny, které nevyplývají z normálních tržních podmínek. V tomto ohledu z judikatury vyplývá, že nezohlednění hodnoty dodávek v rámci podniku představuje nezbytně neodůvodněnou výhodu vertikálně integrovaných podniků, jelikož zisk vyplývající z kartelové dohody by nemusel být v takové situaci zohledněn, takže dotčený podnik by se vyhnul sankci přiměřené jeho významu na trhu s výrobky, které jsou předmětem protiprávního jednání (v tomto smyslu viz rozsudek Tribunálu ze dne 14. května 1998, Europa Carton v. Komise, T-304/94, Recueil, s. II-869, body 127 a 128).

72 Žalobkyně tuto judikaturu nezpochybňuje, ale poznamenává, že dosáhnout cíle, kterým je nezvýhodňovat vertikálně integrované podniky, by Komisi umožnilo pouhé přenesení této judikatury na projednávaný případ. Na rozdíl od tvrzení Komise v napadeném rozhodnutí tak nebylo za tímto účelem nezbytné využít pojmu „přímé prodeje v rámci EHP prostřednictvím zpracovaných výrobků“. Podle žalobkyně se Komise nemohla opírat o výše uvedený rozsudek Europa Carton v. Komise, aby zohlednila hodnotu LCD, na které se vztahuje kartelové dohoda, zabudovaných mimo EHP do konečných výrobků prodávaných v EHP. Jakékoliv přiřazení prodeje konečných výrobků k prodeji LCD, na které se vztahuje kartelová dohoda, musí být vyloučeno. Naopak prodeje v rámci vertikálně integrovaného podniku musí být přiřazeny k prodejům třetím osobám a být takto započteny, pokud jsou učiněny v EHP.

73 Je třeba konstatovat, jak poznamenává Komise, že nic z judikatury vycházející z výše uvedeného rozsudku Europa Carton v. Komise nelze vykládat v tom smyslu, že územní působnost Komise je vyloučena, jestliže výrobky, které jsou předmětem kartelové dohody, jsou před vstupem na vnitřní trh nejprve podřízeny transakci mezi dvěma společnostmi usazenými mimo EHP a patřícími k podniku, který se účastnil kartelové dohody.

74 V projednávaném případě účastníci kartelové dohody, kteří byli jako žalobkyně vertikálně integrovanými podniky, zabudovávali mimo EHP LCD, na které se vztahuje kartelová dohoda, do konečných výrobků prodávaných v EHP. Na případ, se kterým byla konfrontována Komise, tak nelze použít čisté a jednoduché převzetí judikatury vycházející z výše uvedeného rozsudku Europa Carton v. Komise. V důsledku toho měla Komise právo přizpůsobit poučky z této judikatury okolnostem projednávaného případu, aby dosáhla cíle uvedené judikatury nezvýhodňovat vertikálně integrované podniky, které se účastnily kartelové dohody.

75 Na základě výše uvedeného je třeba dospět k závěru, že zohledněním „přímých prodejů v rámci EHP prostřednictvím zpracovaných výrobků“ Komise nerozšířila protiprávně svou územní působnost ke stíhání porušení pravidel hospodářské soutěže uvedených ve Smlouvách.

K údajným diskriminacím vyplývajícím z pojmu „přímé prodeje v rámci EHP prostřednictvím zpracovaných výrobků“

76 Žalobkyně tvrdí, že protiprávní povahu pojmu „přímé prodeje v rámci EHP prostřednictvím zpracovaných výrobků“ prokazuje skutečnost, že použití tohoto pojmu jí vystavilo nepříznivému a diskriminujícímu zacházení v porovnání s dalšími účastníky téže dohody.

– Úvodní poznámky

77 Je třeba připomenout, že zásada rovného zacházení představuje obecnou zásadu unijního práva, která je zakotvena v článcích 20 a 21 Listiny základních práv Evropské unie.

78 Z ustálené judikatury vyplývá, že uvedená zásada vyžaduje, aby se srovnatelnými situacemi nebylo zacházeno odlišně a s odlišnými situacemi stejně, není-li takové zacházení objektivně odůvodněno (viz rozsudek Soudního dvora ze dne 14. září 2010, Akzo Nobel Chemicals a Akcros Chemicals v. Komise a další, C-550/07 P, Sb. rozh. s. I-8301, bod 55 a citovaná judikatura).

79 Pokud jde o stanovení výše pokuty, dotčená zásada brání tomu, aby Komise použitím různých metod výpočtu diskriminovala mezi podniky, které se účastnily dohody nebo jednání ve vzájemné shodě v rozporu s čl. 101 odst. 1 SFEU (viz rozsudek Soudního dvora ze dne 19. července 2012, Alliance One International a Standard Commercial Tobacco v. Komise a Komise v. Alliance One International a další, C-628/10 P a C-14/11 P, bod 58, a citovaná judikatura).

80 V projednávaném případě je třeba poznamenat, že Komise stanovila pokutu ukládanou každému z účastníků kartelové dohody na základě tří stejných kategorií prodeje připomenutých v bodě 18 výše. Skutečnost, že kategorie „přímé prodeje v rámci EHP prostřednictvím zpracovaných výrobků“ byla použitelná jen na některé z těchto účastníků, nepředstavuje diskriminaci, protože Komise posoudila použitelnost této kategorie na každého z účastníků na základě stejných objektivních kritérií. Obdobně skutečnost, že nezohlednění „nepřímých prodejů“ mohlo některým účastníkům prospívat víc než žalobkyni, rovněž sama o sobě nepředstavuje diskriminaci (v tomto smyslu viz výše uvedený rozsudek Alliance One International a Standard Commercial Tobacco v. Komise a Komise v. Alliance One, body 135 a 138, a stanovisko generální advokátky předcházející uvedenému rozsudku, bod 87).

– K údajné diskriminaci oproti společnosti Samsung

81 Žalobkyně uvádí, že s ní Komise zacházela méně výhodně než se společností Samsung, a to přestože se oba podniky nacházely v údajně srovnatelných situacích. V tomto ohledu žalobkyně uvádí, že dodávky LCD, na které se vztahuje kartelová dohoda, společností Samsung jejím dceřiným společnostem v EHP, které je zabudovaly do konečných výrobků, byly započítány jakožto „přímé prodeje v rámci EHP prostřednictvím zpracovaných výrobků“ pouze tehdy, když byly konečné výrobky prodávané v EHP. Naopak LCD, na které se vztahuje kartelová dohoda a které prodávala žalobkyně stejným evropským dceřiným společnostem Samsung, byly všechny zohledněny, včetně případu, kdy byly konečné výrobky prodány těmito dceřinými společnosti mimo EHP, jako „přímé prodeje v rámci EHP“. S ohledem na tyto okolnosti žalobkyně zdůrazňuje, že když prodává LCD, na které se vztahuje kartelová dohoda, společnosti Samsung, tyto neopouští okruh účastníků kartelové dohody, a tedy nepředstavují uvedení na trh.

82 Nejprve je třeba uvést, že Komise použila stejná kritéria na společnost Samsung a na žalobkyni. Zaprvé byly totiž prodeje LCD, na které se vztahuje kartelová dohoda, uskutečněné žalobkyní nebo společností Samsung třetím nezávislým osobám usazeným v EHP zahrnuty mezi „přímé prodeje v EHP“. Zadruhé byly situace, ve kterých žalobkyně nebo Samsung převáděly nejprve LCD, na které se vztahuje kartelová dohoda, jiným společnostem patřícím stejnému podniku, které je zabudovali do konečných výrobků prodávaných třetím nezávislým osobám, zohledněny jako „přímé prodeje v rámci EHP prostřednictvím zpracovaných výrobků“, pokud k těmto prodejům třetím osobám došlo v EHP.

83 Dále je třeba poznamenat, že Komise měla zcela právo zahrnout prodeje žalobkyně evropským dceřiným společnostem Samsung mezi „přímé prodeje v EHP“, jelikož dotčené LCD, na které se vztahuje kartelová dohoda, byly prodány zákazníkům usazeným v EHP, což nezbytně narušilo hospodářskou soutěž na vnitřním trhu. Míra škodlivosti musí být v souladu s judikaturou připomenutou v bodě 37 výše hodnocena na základě obratu, kterého žalobkyně dosáhla zejména těmito prodeji.

84 Argument žalobkyně, podle kterého Komise neměla zohlednit prodej, který neopustil okruh účastníků kartelové dohody, nemůže být přijat. Jestliže je výrobek, který je předmětem kartelové dohody, prodán na vnitřním trhu, je totiž hospodářská soutěž na tomto trhu narušena a Komise to musí zohlednit při stanovení pokuty, kterou ukládá podniku, který měl z tohoto prodeje prospěch. V tomto ohledu je třeba zdůraznit, že článek 101 SFEU směřuje podobně jako ostatní pravidla hospodářské soutěže uvedená ve Smlouvách, nikoliv pouze k tomu, aby chránil hospodářské zájmy soutěžitelů nebo spotřebitelů, nýbrž i k tomu, aby chránil strukturu trhu, a tím hospodářskou soutěž jako takovou (výše uvedený rozsudek Soudního dvora Cour T-Mobile Netherlands a další, bod 38, a rozsudek ze dne 6. října 2009, GlaxoSmithKline Services a další v. Komise a další, C-501/06 P, C-513/06 P, C-515/06 P a C-519/06 P, Sb. rozh. s. I-9291, bod 63). V projednávané věci vychází narušení hospodářské soutěže na vnitřním trhu z prodeje mezi žalobkyní a společností Samsung.

85 I když je kromě toho pravda, že některé LCD, na které se vztahuje kartelová dohoda a které evropské dceřiné společnosti Samsung koupily od žalobkyně, mohly být zabudovány do konečných výrobků prodávaných mimo EHP, tato okolnost nezpochybňuje skutečnost, že prodej mezi oběma odlišnými podniky se uskutečnil právě v EHP, když LCD žalobkyně koupily evropské dceřiné společnosti Samsung. Komise tak mohla mít za to, že se jednalo o prodeje ovlivňující hospodářskou soutěž na vnitřním trhu.

86 Pokud jde o skutečnost, že ve vztahu ke společnosti Samsung Komise zohlednila jen prodeje LCD, na které se vztahuje kartelová dohoda a které byly evropskými dceřinými společnostmi Samsung zabudovány do konečných výrobků prodávaných v EHP, je třeba uvést, že ohledně těchto LCD, na které se vztahuje kartelová dohoda, se první prodej třetímu podniku uskutečnil při prodeji konečného výrobku. Komise tedy, aby zohlednila pouze prodeje ve vztahu k EHP, měla právo, ba dokonce povinnost, omezit se na zohlednění prodeje LCD, na které se vztahuje kartelová dohoda, které byly zabudovány do konečných výrobků prodávaných v EHP.

87 Pokud jde o argument žalobkyně, podle kterého je rozlišení na základě určení výrobku v rozporu s judikaturou vycházející z rozsudku Soudního dvora ze dne 6. března 1974, Istituto Chemioterapico Italiano a Commercial Solvents v. Komise (6/73 a 7/73, Recueil, s. 223, bod 33), je třeba poznamenat, že otázka, která vyvstala ve věci, v níž byl vydán uvedený rozsudek, se od otázky v projednávaném případě liší. Jednalo se totiž o otázku, zda zákaz zneužití dominantního postavení stanovený v článku 102 SFEU byl použitelný, jestliže se podnik nacházející se v takovém postavení usazený na vnitřním trhu snažil zneužitím tohoto postavení vyloučit soutěžitele rovněž usazeného na tomto trhu. Pouze z tohoto důvodu měl Soudní dvůr za to, že nebylo třeba vědět, zda se dotčené jednání týkalo vývozních činností tohoto soutěžitele nebo jeho činností na vnitřním trhu. Soudní dvůr neopomenul zdůraznit, že právě samotné vyloučení tohoto soutěžitele mělo dopady na strukturu hospodářské soutěže na vnitřním trhu (výše uvedený rozsudek Istituto Chemioterapico Italiano a Commercial Solvents v. Komise, bod 33). V projednávaném případě měla Komise naopak právo definovat kategorii „přímých prodejů v rámci EHP prostřednictvím zpracovaných výrobků“ tak, že ji omezila pouze na prodeje LCD, na které se vztahuje kartelová dohoda a které se nacházely v konečných výrobcích prodávaných v EHP. Pokud by totiž k tomuto prvnímu prodeji výrobků, na které se vztahuje kartelová dohoda, třetím osobám nedošlo v EHP, vazba mezi vnitřním trhem a protiprávním jednáním by byla příliš slabá.

88 Konečně, i když nelze vyloučit, že dokonce i LCD zabudované do jiných konečných výrobků prodávaných společností Samsung třetím osobám usazeným mimo EHP, by se mohli vrátit do EHP a narušit tam hospodářskou soutěž, je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury má Komise širokou posuzovací pravomoc, pokud jde o metodu výpočtu pokut. Tato metoda, popsaná v pokynech z roku 2006, obsahuje různé proměnné umožňující Komisi vykonávat svou posuzovací pravomoc v souladu s ustanoveními nařízení Rady (ES) č. 1/2003 ze dne 16. prosince 2002 o provádění pravidel hospodářské soutěže stanovených v článcích 81 [ES] a 82 [ES] (Úř. věst. 2003, L 1, s. 1; Zvl. vyd. 08/02, s. 205) (v tomto smyslu viz rozsudky Soudního dvora ze dne 3. září 2009, Papierfabrik August Koehler a další v. Komise, C-322/07 P, C-327/07 P a C-338/07 P, Sb. rozh. s. I-7191, bod 112, a ze dne 14. října 2010, Deutsche Telekom v. Komise, C-280/08 P, Sb. rozh. s. I-9555, bod 271). Dále Komise není povinna konstatovat a postihovat každé protisoutěžní jednání (rozsudek Tribunálu ze dne 15. června 2005, Tokai Carbon a další v. Komise, T-71/03, T-74/03, T-87/03 a T-91/03, nezveřejněný ve Sbírce rozhodnutí, bod 369). Komise dále použila na všechny vertikálně integrované podniky pojem „přímé prodeje v rámci EHP prostřednictvím zpracovaných výrobků“, který vylučuje prodej LCD, na které se vztahuje kartelová dohoda a které byly zabudovány do konečných výrobků prodávaných mimo EHP, bez ohledu na místo, kde byly konečné výrobky vyhotoveny, a proto nedošlo k žádnému neodůvodněnému rozdílnému zacházení.

– K údajným diskriminacím v porovnání s dalšími dvěma osobami, kterým bylo určeno napadené rozhodnutí

89 Žalobkyně tvrdí, že byla diskriminována v porovnání s dvěma dalšími účastníky kartelové dohody, a sice společností LGD a společností založenou podle tchajwanského práva AU Optronics Corp. (dále jen „AUO“), které patří do skupin se srovnatelnou mírou vertikální integrace jako žalobkyně. Podle žalobkyně, protože Komise použila vůči těmto účastníkům jen pojem „přímé prodeje v rámci EHP“, byl jejich prodej LCD, na které se vztahuje kartelová dohoda, propojeným společnostem zohledněn jen v případě, kdy se kupující nacházel v EHP. Naopak použitím pojmu „přímé prodeje v rámci EHP prostřednictvím zpracovaných výrobků“ byly interní prodeje žalobkyně započítány i v případě, kdy byly určené dceřiným společnostem se sídlem mimo EHP za předpokladu, že konečné výrobky vyrobené těmito dceřinými společnostmi s použitím LCD, na které se vztahuje kartelová dohoda, byly prodány v rámci EHP. Diskriminační povaha rozdílu uplatňovaného Komisí je o to zřejmější, že jak vyplývá z bodů 394 a 396 odůvodnění napadeného rozhodnutí, používá v podstatě stejné důkazy pro prokázání vlivu kartelové dohody jednak na prodej žalobkyně jejím dceřiným společnostem a jednak na prodeje společností LGD a AUO společnostem, se kterými jsou obě propojeny.

90 Zaprvé je třeba poznamenat, že Komise nedospěla v napadeném rozhodnutí k závěru, že LGD tvoří ve smyslu judikatury připomenuté v bodech 6 a 69 výše jediný podnik se společností založenou podle korejského práva LG Electronics, Inc. (dále jen „LGE“) a se společností založenou podle nizozemského práva Koninklijke Philips Electronics NV (dále jen „Philips“). Komise rovněž nepoužila tento pojem na společnost AUO a na společnost založenou podle tchajwanského práva BenQ Corp. (dále jen „BenQ“). Proto byly prodeje společnosti LGD společnostem LGE a Philips a společnosti AUO společnosti BenQ považovány za „přímé prodeje v rámci EHP“, a nikoliv za „přímé prodeje v rámci EHP prostřednictvím zpracovaných výrobků“. Rozdílné zacházení s prodeji žalobkyně bylo odůvodněné skutečností, že převedla LCD, na které se vztahuje kartelová dohoda, nejprve v rámci téhož podniku na společnosti se sídlem mimo EHP, které následně zabudovaly tyto LCD do konečných výrobků prodaných stejným podnikem třetím osobám se sídlem v EHP. Tento objektivní rozdíl odůvodňuje zařazení prodejů žalobkyně do jiné kategorie než té, která byla použita na prodej společnosti LGD společnostem LGE a Philips.

91 Zadruhé v rozsahu, v němž může být výtka žalobkyně shrnutá v bodě 90 výše vykládána v tom smyslu, že vytýká Komisi, že vyloučila existenci jediného podniku mezi společnostmi LGD, LGE a Philips a mezi společnostmi AUO a BenQ, je třeba nejprve připomenout, že podle judikatury je výtka týkající se žalobního důvodu směřujícího ke zrušení nepřípustná z důvodu nedostatku právního zájmu, pokud i za předpokladu, že by byl opodstatněný, by zrušení napadeného aktu na základě tohoto žalobního důvodu nemohlo žalobce uspokojit. (rozsudek Soudního dvora ze dne 9. června 2011, Evropaïki Dynamiki v. ECB, C-401/09 P, Sb. rozh. s. I-4911, bod 49; rovněž v tomto smyslu viz rozsudky Soudního dvora ze dne 15. března 1973, Marcato v. Komise, 37/72, Recueil, s. 361, body 2 až 8, a ze dne 21. září 2000, EFMA v. Rada, C-46/98 P, Recueil, s. I-7079, bod 38).

92 V projednávaném případě je výtka žalobkyně nepřípustná, protože i za předpokladu, že by Komise neprávem neměla za to, že společnosti LGD, LGE a Philips tvoří jediný podnik, stejně jako společnosti AUO a BenQ, žalobkyně nemůže mít z této okolnosti žádný prospěch. V rozporu s tím, co totiž tvrdí, tato údajná pochybení Komise, i pokud by byla prokázaná, neprokazují, že pojem „přímé prodeje v rámci EHP prostřednictvím zpracovaných výrobků“ je též nesprávný, jelikož definice tohoto pojmu je nezávislá na případech, kdy byl nebo nebyl použitý. Pokud by Komise konstatovala, že skupina výše uvedených společností tvořila jediný podnik, musela by vyloučit započtení převodů LCD, na které se vztahuje kartelová dohoda, v rámci téhož podniku jako „přímých prodejů v rámci EHP“: Naopak Komise by ověřila, který z uvedených prodejů splňuje podmínky, aby byl považován za „přímé prodeje v rámci EHP prostřednictvím zpracovaných výrobků“, podmínky, které by byly stejné jako podmínky použité na prodeje žalobkyně, které byly zahrnuty do této kategorie.

93 V každém případě i za předpokladu, že by žalobkyně mohla uplatnit výtku shrnutou v bodě 89 výše, je třeba připomenout, že podle judikatury zaprvé musí být dodržování zásady rovného zacházení v souladu s dodržováním zásady legality, podle níž nikdo nemůže ve svůj prospěch uplatňovat protiprávnost, k níž došlo ve prospěch jiné osoby; zadruhé jestliže podnik svým chováním porušil čl. 101 odst. 1 SFEU, nemůže se vyhnout sankci z důvodu, že ostatním hospodářským subjektům nebyla uložena pokuta, pokud – jak je tomu v projednávaném případě – situace těchto posledně uvedených není předmětem řízení před unijním soudem (viz rozsudek Tribunálu ze dne 16. listopadu 2006, Peróxidos Orgánicos v. Komise, T-120/04, Sb. rozh. s. II-4441, bod 77 a citovaná judikatura).

94 Z těchto důvodů nemůže žalobkyně rovněž vyvodit žádný prospěch z případných pochybení Komise stran existence jediného podniku mezi společnostmi LGD, LGE a Philips a mezi společnostmi AUO a BenQ.

95 Pokud jde o skutečnost uvedenou žalobkyní, že Komise měla v oznámení námitek za to, že společnosti LGD, LGE a Philips tvořily jediný podnik, je třeba připomenout, že podle judikatury je oznámení námitek ve své podstatě předběžné a může být pozměněno v průběhu hodnocení, ke kterému Komise později přistupuje na základě připomínek, které jí byly stranami v odpovědi předloženy, jakož i dalších skutkových zjištění. Komise totiž musí zohlednit skutečnosti vyplývající z celého správního řízení, buď aby upustila od námitek, které jsou neopodstatněné, anebo aby upravila či doplnila po skutkové a právní stránce svou argumentaci na podporu uplatněných námitek. Oznámení námitek tak nijak Komisi nebrání změnit své stanovisko ve prospěch dotyčných podniků (viz rozsudek Soudního ze dne 10. července 2008, Bertelsmann a Sony Corporation of America v. Impala, C-413/06 P, Sb. rozh. s. I-4951, bod 63 a citovaná judikatura).

96 Z toho vyplývá, že Komise není vázána skutkovými nebo právními posouzeními obsaženými v tomto dokumentu. Naopak musí odůvodnit své konečné rozhodnutí konečnými posouzeními založenými na výsledcích celého svého šetření, jak existují k okamžiku ukončení správního řízení. Kromě toho není Komise povinna vysvětlovat případné rozdíly existující mezi konečnými posouzeními a předběžnými posouzeními obsaženými v oznámení námitek (viz výše uvedený rozsudek Bertelsmann a Sony Corporation of America v. Impala, body 64 a 65 a citovaná judikatura).

97 Komise tedy nebyla povinna v napadeném rozhodnutí vysvětlit důvody, pro které měla nakonec za to, že společnost LGD netvoří jediný podnik se společnostmi LGE a Philips.

98 Konečně, pokud jde o argument žalobkyně, který se týká skutečnosti, že úvahy a důkazy uplatněné Komisí ve vztahu jak k prodejům LCD, na které se vztahuje kartelová dohoda, uskutečněné interně v rámci podniků, tak k prodejům uskutečněným vůči podnikům spojeným s účastníky kartelové dohody zvláštním vztahem, jsou v podstatě totožné, je třeba jej zamítnout jako irelevantní. Tato okolnost totiž neovlivňuje skutečnost, že existence či neexistence jediného podniku ve smyslu judikatury připomenuté v bodech 6 a 69 výše postačuje k odůvodnění odlišného zařazení prodejů uskutečněných v jednom nebo druhém případě Komisí pro účely pokuty.

99 Na základě výše uvedených úvah je třeba zamítnout rovněž druhou část prvního žalobního důvodu, a v důsledku toho tento žalobní důvod v plném rozsahu.

2. *Ke druhému žalobnímu důvodu, vycházejícímu ze skutečnosti, že Komise porušila článek 101 SFEU a článek 53 Dohody o EHP tím, že dospěla k závěru, že se protiprávní jednání vztahovalo na LCD-TV*

100 Tímto žalobním důvodem jednak žalobkyně v zásadě zpochybňuje, že její protisoutěžní chování týkající se jak LCD-TV, tak LCD-IT může být považováno za téže jediné a trvající protiprávní jednání. Zadruhé vytýká Komisi, že nezohlednila skutečnost, že korejští účastníci kartelové dohody uvedení v napadeném rozhodnutí jednali ve vzájemné shodě s japonskými dodavateli LCD-TV ohledně těchto výrobků

Úvodní poznámky

101 Nejprve je třeba připomenout, že se pojem „jediné protiprávní jednání“ vztahuje na situaci, ve které se několik podniků účastnilo protiprávního jednání, jež sestává z trvajícího chování sledujícího jediný hospodářský cíl směřující k narušení hospodářské soutěže, nebo dále z individuálních protiprávních jednání vzájemně spojených stejným cílem (stejný účel všech prvků) a stejnými subjekty (totožnost dotyčných podniků, které jsou si vědomy toho, že se podílí na společném cíli) (viz rozsudek Tribunálu ze dne 28. dubna 2010, Amann & Söhne a Cousin Filterie v. Komise, T-446/05, Sb. rozh. s. II-1255, bod 89 a citovaná judikatura).

102 Dále je třeba uvést, že porušení čl. 101 odst. 1 SFEU může vyplývat nejen z jediného úkonu, ale rovněž z řady úkonů nebo i z trvajícího jednání. Tento výklad nelze zpochybnit, protože jeden nebo více prvků z této řady úkonů nebo tohoto trvajícího jednání může rovněž sám o sobě a nahlížen izolovaně porušovat uvedené ustanovení. Pokud se jednotlivé skutky začleňují do jednotného plánu z důvodu svého totožného cíle narušujícího hospodářskou soutěž uvnitř jednotného trhu, má Komise právo přičítat odpovědnost za tyto skutky v závislosti na účasti na protiprávním jednání nahlíženém jako celek (viz výše uvedený rozsudek Amann & Söhne a Cousin Filterie v. Komise, bod 90 a citovaná judikatura).

103 Je rovněž důležité upřesnit, že jediný cíl plynoucí z jednotného plánu, kterým se vyznačuje jediné a trvající protiprávní jednání, nelze určit obecným odkazem na narušení hospodářské soutěže na trhu dotčeném protiprávním jednáním, neboť narušení hospodářské soutěže je jakožto účel či výsledek podstatným prvkem jakéhokoli chování spadajícího do působnosti čl. 101 odst. 1 SFEU. Existovalo by riziko, že taková definice pojmu „jediný cíl“ částečně zbaví pojem „jediné a trvající protiprávní jednání“ jeho smyslu, a to v rozsahu, v jakém by měla za následek, že by několik jednání týkajících se hospodářského odvětví zakázaných čl. 101 odst. 1 SFEU muselo být systematicky kvalifikováno jako prvky naplňující znaky jediného protiprávního jednání. Pro účely kvalifikace jednotlivých jednání jako jediného a trvajícího protiprávního jednání je třeba ověřit, zda se doplňují v tom smyslu, že každé z nich mělo čelit jednomu nebo několika následkům běžné hospodářské soutěže, a zda tato jednání svou interakcí přispívají k uskutečnění souhrnu protisoutěžních účinků předvídaných jejich původci v rámci jednotného plánu směřujícího k jedinému cíli. V tomto ohledu je třeba zohlednit veškeré okolnosti, které mohou prokázat či zpochybnit uvedenou spojitost, jako je doba uplatňování, obsah (včetně použitých metod) a souvztažně cíl jednotlivých dotčených jednání (viz výše uvedený rozsudek Amann & Söhne a Cousin Filterie v. Komise, bod 92 a citovaná judikatura).

104 Argumenty žalobkyně je tedy třeba, po připomenutí zjištění Komise v napadeném rozhodnutí, která jsou v tomto ohledu relevantní, přezkoumat s ohledem na tyto zásady.

Zjištění uvedená v napadeném rozhodnutí

105 Nejprve je třeba poznamenat, že protiprávní jednání, které Komise vytýká osobám, kterým je určeno napadené rozhodnutí, spočívá na jedné straně v tom, že se tyto osoby účastnily „schůzek Křišťál“, v průběhu kterých stanovovaly minimální ceny za LCD, na které se vztahuje kartelová dohoda, diskutovaly prognózy cen ve snaze zabránit jejich snížení a koordinovaly jejich zvyšování cen, jakož i úroveň jejich výroby, a na druhé straně v dvoustranných schůzkách, které se týkaly témat diskutovaných na „schůzkách Křišťál“ (viz bod 15 výše).

106 Konkrétně se Komise v napadeném rozhodnutí domnívala zaprvé, že se účastníci kartelové dohody účastnili jediné, komplexní a trvající kartelové dohody pro LCD-IT a LCD-TV, tvořené řadou propojených a navzájem závislých úkonů trvajících po celou dobu trvání protiprávního jednání, jejímž cílem bylo zvýšit a udržet ceny uvedených LCD na celosvětové úrovni a na úrovni EHP (bod 283 odůvodnění).

107 Zadruhé jsou podle napadeného rozhodnutí stanovení cen, narušení prostřednictvím zvýšení cen, stanovení cenového rozpětí a stanovení minimálních nebo cílových cen a přijetí společného stanoviska a budoucí strategie ohledně parametrů, které určují ceny, jako je výroba, kapacity, přeprava, jakož i poptávka, provázené systémem dozoru, aby se zajistilo dodržování sjednaných ujednání, součástí jednotného plánu, jehož společným cílem je kontrola cen při celosvětovém prodeji, včetně prodeje jak LCD-IT, tak LCD-TV uskutečněného v EHP (bod 284 odůvodnění).

108 Zatřetí Komise poznamenala, že rysy protiprávního jednání, jeho směry a organizace sledovaly během celého období trvání protiprávního jednání stejný model. Přestože se mechanismus koluze v průběhu času měnil, bylo to třeba podle napadeného rozhodnutí považovat za normální ve vztahu ke dlouhodobé kartelové dohodě, jejíž účastníci se přizpůsobovali změnám okolností, zejména za účelem nebýt odhaleni. V napadeném rozhodnutí tak bylo poznamenáno, že i účast zaměstnanců sekretariátu, a nikoli vedení, jak tomu bylo předtím, na schůzkách kartelové dohody uskutečňovaných od května 2005, nezměnila povahu schůzek, které se nadále zaměřovaly na stanovení cen a kontrolu parametrů, jako je výroba LCD, na které se vztahuje kartelová dohoda (bod 287 odůvodnění).

109 Začtvrté Komise uznala, že během prvního roku trvání kartelové dohody se diskuse soustředily na LCD-IT, a uvedla, že LCD-TV byly do těchto diskusí zahrnuty od září 2002. Poznamenala nicméně, že jakmile se další účastníci kartelové dohody zapojili do výroby LCD-TV, začali sdílet s ostatními jejich údaje týkající se LCD-TV. V tomto ohledu Komise zdůraznila, že zaprvé LCD-TV byly od tohoto okamžiku systematicky předmětem diskusí na stejných schůzkách jako ty, které se týkaly LCD-IT, a zadruhé účastníci mohli přesunout kapacity mezi různými použitími LCD, na které se vztahovala kartelová dohoda, aby ovlivnili poptávku, a tím i cenu těchto výrobků. Na tomto základě dospěla Komise k závěru, že stejné podniky sledovaly pro LCD-TV stejné cíle a stejný mechanismus v rámci stejného jednotného plánu jako v případě diskusí, které se týkaly LCD-IT a probíhaly od roku 2001 (body 288 a 289 odůvodnění).

Posouzení argumentů zpochybňujících zjištění uvedená v napadeném rozhodnutí

110 Z řady dokumentů shromážděných Komisí vyplývá, že účastníci kartelové dohody mohli přesunout jejich výrobní kapacity mezi LCD-IT a LCD-TV, aby ovlivnili poptávku, a tím cenu těchto výrobků.

111 V tomto ohledu zaprvé bod 154 odůvodnění napadeného rozhodnutí cituje poznámky účastníka „schůzky Křišťál“ ze dne 11. června 2003, na které se účastnila žalobkyně a během které bylo přijato následující prohlášení [*důvěrné*]:

„[… P]okud současní zákazníci v odvětví monitorů a notebooků omezí jejich poptávku, přesune se v reakci na to výrobní kapacita na výrobu televizorů […]“

112 Zadruhé z dopisu týkajícího se „schůzky Křišťál“ ze dne 9. července 2003, uvedeného v bodě 155 odůvodnění napadeného rozhodnutí, vyplývá, že žalobkyně rozhodovala o prioritách při rozdělení své výrobní kapacity LCD mezi LCD-TV a LCD-IT podle očekávaných ziskových marží. Tentýž dopis se zmiňuje o přesunutí výrobních kapacit LCD-IT na LCD-TV prostřednictvím [*důvěrné*]. Kromě toho zápis vypracovaný jedním z účastníků této schůzky uvádí okolnost, převzatou v bodě 156 odůvodnění napadeného rozhodnutí, že pro žalobkyni byla výroba monitorů způsobem jak pohltit všechnu zbývající dostupnou výrobní kapacitu.

113 Zatřetí v interním dopise [*důvěrné*], týkajícím se zápisu ze „schůzky Křišťál“ ze dne 5. února 2004, která se konala u žalobkyně, je uvedeno, že [*důvěrné*] přesune své výrobní kapacity zejména na LCD-TV.

114 Začtvrté Komise v bodě 187 odůvodnění napadeného rozhodnutí odkázala na poznámky účastníka „schůzky Křišťál“ ze dne 4. listopadu 2004, které zmiňují diskuse týkající se přerozdělení výrobních kapacit mezi různými použitími LCD, na které se vztahuje kartelová dohoda, aby se ovlivnila

poptávka. Zejména [*důvěrné*] potvrdila svůj „záměr začít výrobu MEP 17“ až tehdy, až bude poptávka na trhu s televizemi omezená, a pokud nebude mít jinou možnost“. Podle stejných poznámek byla nabídka žalobkyně některých LCD-TV nedostatečná, protože přesunula své výrobní kapacity na jiná LCD [*důvěrná*], které patřily mezi LCD-IT, jak žalobkyně potvrdila v odpovědi na písemnou otázku Tribunálu.

115 Zapáté v bodě 192 odůvodnění napadeného rozhodnutí Komise cituje poznámky týkající se „schůzky Křišťál“ ze dne 7. ledna 2005, které se žalobkyně účastnila, z nichž vyplývá, že jiný účastník kartelové dohody přesunul své výrobní kapacity z monitorů na notebooky a televizory.

116 Zašesté v bodě 220 odůvodnění napadeného rozhodnutí Komise uvádí skutečnost, že podle zprávy [*důvěrné*] o „schůzce Křišťál“ ze dne 4. listopadu 2005 žalobkyně při této příležitosti prezentovala své objemy prodeje a výrobní kapacity. V tomto ohledu je třeba upřesnit, že dotčená zpráva uvádí skutečnost, že žalobkyně během listopadu 2005 využívala téměř 100 % kapacit některých svých výrobních zařízení na výrobu LCD-TV.

117 Zasedmé v bodě 223 odůvodnění napadeného rozhodnutí Komise uvádí dokumenty týkající se „schůzky Křišťál“ ze dne 6. prosince 2005, které se žalobkyně účastnila, ve kterých se odkazuje na to, že jeden z účastníků kartelové dohody přesunul část svých výrobních kapacit na televizory a notebooky.

118 Tyto skutečnosti prokazují, že účastníci kartelové dohody, včetně žalobkyně, mohli přesunout své výrobní kapacity z LCD-IT na LCD-TV a *vice-versa*, a skutečně je několikrát přesunuli s cílem udržet ceny jedněch nebo druhých výrobků na dohodnutých úrovních nebo přinejmenším omezit jejich poklesy. Tyto skutečnosti tedy umožňují dospět k závěru, že se přijatá rozhodnutí a informace vyměněné ohledně dvou kategorií LCD, na které se vztahuje kartelová dohoda, doplňují ve smyslu judikatury připomenuté v bodě 103 výše.

119 Pokud jde o tvrzení žalobkyně o údajné povrchnosti a příležitostné povaze výměn informací mezi účastníky kartelové dohody ohledně LCD-TV, je třeba poznamenat, že důkazy obsažené v napadeném rozhodnutí nejprve uvádí, že účastníci schůzek kartelové dohody se opakovaně dohodli na stálém udržení cenové hladiny LCD-TV. Jak je uvedeno v bodě 154 odůvodnění napadeného rozhodnutí, při příležitosti „schůzky Křišťál“ ze dne 11. června 2003 došlo k výměně informací ohledně zejména cenové strategie (price policies), kterou chtěl jeden z účastníků kartelové dohody použít především na LCD-TV. Rovněž se zkoumaly tabulky ohledně cenových trendů různých typů LCD, na které se vztahuje kartelová dohoda, pro měsíce květen, červen a červenec tohoto roku. V jedné z těchto tabulek jsou uvedeny údaje týkající se LCD-TV. Dále v bodě 165 odůvodnění napadeného rozhodnutí Komise uvedla dokumenty týkající se „schůzky Křišťál“ ze dne 7. listopadu 2003, ze kterých vyplývá, že účastníci si stanovili za cíl zvýšení cen LCD pro notebooky a udržení cenové úrovně dalších LCD, na které se vztahuje kartelová dohoda, s výslovným uvedením LCD-TV. V příloze zápisu z této schůzky jsou uvedeny tabulky s cenami několika kategorií LCD, na které se vztahuje kartelová dohoda, včetně LCD-TV, v průběhu roku 2003. Další příklady toho, že se rozhovory na schůzkách kartelové dohody vztahovaly na údaje, zejména o cenách a výrobních kapacitách, týkající se nejen LCD-IT, ale i LCD-TV, se objevují v bodech 167, 171, 173, 174, 202 a 214 odůvodnění napadeného rozhodnutí, jakož i v dokumentech ve spisu Komise, na které tyto body odůvodnění odkazují.

120 I za předpokladu, že by si účastníci kartelové dohody vyměnili víc informací nebo víc citlivých informací o LCD-IT než o LCD-TV, nic to nemění na tom, že důkazy shromážděné Komisí prokazují, že všechny tyto informace se vyměňovaly v témže okamžiku, často prostřednictvím stejných dokumentů a hlavně při sledování stejného cíle. Kromě toho citlivá a podrobná povaha informací poskytnutých žalobkyní vyplývá z bodu 202 odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde Komise cituje dokument týkající se „schůzky Křišťál“ ze dne 5. května 2005, ze kterého vyplývá, že v případě žalobkyně se vzhledem k omezené výrobní kapacitě cena jedné z kategorií LCD-TV zvýšila v květnu z 5 na 10 amerických dolarů (USD), což cenu zvedlo na 230 USD.

121 Pokud jde o skutečnost uplatněnou žalobkyní, že diskuse o LCD-TV podle jejího názoru zdůraznily pokračující tendenci snižování cen těchto výrobků, je třeba poznamenat, že několik dokumentů, o které se Komise opřela v napadeném rozhodnutí, poukazuje na záměr účastníků kartelové dohody udržet stálou úroveň cen těchto LCD a skutečnost, že snížení cen nebylo krátkodobě možné (viz body 165, 167, 173 a 207 odůvodnění napadeného rozhodnutí). V každém případě i za předpokladu, že by diskuse v rámci kartelové dohody vedly často jen k rozhodnutí snížit ceny, tato koordinace chování by přesto zkreslila hospodářskou soutěž, protože snížení cen se uskutečňovala koordinovaně a mohla být bez jednání ve vzájemné shodě značnější. Kromě toho možnost přesunout výrobní kapacity, která byla předmětem diskusí kartelové dohody, umožnila jejím účastníkům reagovat na snížení cen LCD-TV, a to koordinovaně v rámci jednotného plánu.

122 Pokud jde o okolnost, kterou žalobkyně rovněž uplatnila, že zaměstnanci vyslaní účastníky kartelové dohody na její schůzky byli odborníky na oblast LCD-IT, a nikoliv LCD-TV, je třeba uvést, že i když je možné tuto skutečnost vykládat v tom smyslu, že LCD-IT byly v očích dotčených podniků významnější, neznamená to nicméně, že LCD-TV byly předmětem jen povrchních a příležitostných diskusí. Jak totiž správně uvedla Komise, předmětná okolnost prokazuje, že výměny informací o LCD-TV byly plánované, jelikož si zaměstnanci účastnící se schůzek museli tento předmět, který nebyl součástí jejich hlavní pracovní činnosti, nastudovat.

123 Z výše uvedeného vyplývá, že výměny údajů týkající se LCD-TV spadaly do téhož jednotného plánu jako výměny údajů o LCD-IT, a tudíž do téhož jediného a trvajícího protiprávního jednání.

124 Další argumenty žalobkyně nezpochybňují zjištění, že se jednalo o jediné a trvající protiprávní jednání týkající se jak LCD-IT, tak LCD-TV, které měla Komise právo sankcionovat jednotnou pokutou.

125 Zaprvé je zcela irelevantní okolnost, podle které se o údajích týkajících se LCD-TV začalo mezi účastníky kartelové dohody diskutovat po první fázi, v průběhu které se kartelová dohoda týkala jen LCD-IT. Jelikož totiž bylo prokázáno, že výměny informací a rozhodnutí přijatá na schůzkách kartelové dohody ohledně LCD-TV spadaly do téhož jednotného plánu, který byl zaveden pro LCD-IT, nemá okamžik, kdy došlo k tomuto rozšíření kartelové dohody pro každého z účastníků, žádný vliv. Dále je třeba zdůraznit, že pro účely výpočtu částky pokuty Komise zohlednila průměrnou hodnotu relevantních prodejů každé osoby, které bylo určeno napadené rozhodnutí, během celé doby trvání protiprávního jednání. Tento průměr ovlivňuje ve prospěch žalobkyně skutečnost, že na začátku doby trvání protiprávního jednání nevyráběla LCD-TV.

126 Kromě toho skutečnost, že žalobkyně nevyráběla LCD-TV v době, kdy se v průběhu „schůzek Křišťál“ o nich začaly vyměňovat údaje, nemění nic na okolnosti, podle které žalobkyně, když rozšířila své činnosti na LCD-TV, mohla využívat jí dostupné informace o cenách a výrobních kapacitách dalších účastníků kartelové dohody, kteří byli v tomto odvětví před ní. V tomto ohledu z judikatury vyplývá, že podnik může být shledán odpovědným za jednání ve vzájemné shodě, i když se jeho účast omezuje na pouhé přijímání informací o budoucím chování jeho soutěžitelů (v tomto smyslu viz rozsudek Tribunálu ze dne 8. července 2008, Lafarge v. Komise, T-54/03, body 459 a 460 a citovaná judikatura). Podnik se může rovněž přímo účastnit jen některých protisoutěžních úkonů tvořících jediné a trvající protiprávní jednání, ale vědět o všech dalších plánovaných nebo uskutečněných protiprávních úkonech ostatních účastníků kartelové dohody sledujících tytéž cíle nebo je může rozumně předvídat a být připraven přijmout z toho plynoucí riziko. V takovém případě má Komise právo přičíst tomuto podniku odpovědnost za všechny protisoutěžní úkony tvořící takové protiprávní jednání, a v důsledku toho za protiprávní jednání jako celek (rozsudek Soudního dvora ze dne 6. prosince 2012, Komise v. Verhuizingen Coppens, C-441/11 P, bod 43).

127 Za těchto okolností není nezbytné zkoumat žalobkyní zpochybněnou důkazní hodnotu dokumentu, ze kterého Komise vycházela, když měla za to, že rozšíření kartelové dohody na LCD-TV začalo v září 2002.

128 Zadruhé není důležité, že LCD-IT a LCD-TV mohou náležet na rozdílné trhy, jak tvrdí žalobkyně, v tomto ohledu je třeba nejprve připomenout, že jediné protiprávní jednání se nemusí nezbytně týkat téhož výrobku nebo zastupitelných výrobků. Další kritéria, jako je totožnost nebo rozličnost cílů dotčených praktik, totožnost podniků, které se těchto praktik účastnily, totožnost způsobů jejich provádění, totožnost fyzických osob podílejících se na účet podniků na protiprávním jednání a stejná zeměpisná působnost dotčeného jednání, jsou pro tento účel rovněž relevantní (v tomto smyslu viz rozsudek Tribunálu ze dne 12. prosince 2012, Almamet v. Komise, T-410/09, body 172 a 174 a citovaná judikatura). Tato kritéria jsou v projednávaném případě splněna, jak vyplývá z bodů 111 až 128 výše.

129 Dále podle ustálené judikatury může být v rámci použití čl. 101 odst. 1 SFEU nutné vymezit relevantní trh za účelem zjištění, zda může dohoda ovlivnit obchod mezi členskými státy a zda jejím účelem nebo důsledkem je vyloučení, omezení nebo narušení hospodářské soutěže na vnitřním trhu. V důsledku toho povinnost vymezit relevantní trh v rozhodnutí přijatém podle čl. 101 odst. 1 SFEU má Komise pouze v případě, že bez takového vymezení není možné zjistit, zda dotčená dohoda, rozhodnutí sdružení podniků nebo jednání ve vzájemné shodě je s to ovlivnit obchod mezi členskými státy a zda má za účel nebo důsledek vyloučení, omezení nebo narušení hospodářské soutěže na společném trhu (rozsudky Tribunálu ze dne 25. října 2005, Groupe Danone v. Komise, T-38/02, Sb. rozh. s. II-4407, bod 99, a ze dne 6. prosince 2005, Brouwerij Haacht v. Komise, T-48/02, Sb. rozh. s. II-5259, bod 58; rovněž v tomto smyslu viz usnesení Soudního dvora ze dne 16. února 2006, Adriatica di Navigazione v. Komise, C-111/04 P, nezveřejněné ve Sbírce rozhodnutí, bod 31).

130 V projednávaném případě žalobkyně nezpochybnila, že kartelová dohoda mohla ovlivnit obchod mezi členskými státy a jejím účelem bylo omezit nebo narušit hospodářskou soutěž na vnitřním trhu.

131 Kromě toho ustálená judikatura rovněž upřesnila, že trh, kterého se týká rozhodnutí Komise konstatující porušení článku 101 SFEU, je určen dohodami a činnostmi v rámci kartové dohody (viz rozsudek Tribunálu ze dne 24. března 2011, IBP a International Building Products France v. Komise, T-384/06, Sb. rozh. s. II-1177, bod 118 a citovaná judikatura). V projednávaném případě, jak právem poznamenává Komise, své protisoutěžní chování úmyslně zaměřili jak na LCD-IT, tak na LCD-TV účastníci kartelové dohody.

132 Dále je třeba přezkoumat argument, který chce žalobkyně vyvodit z rozsudku Tribunálu ze dne 11. prosince 2003, Adriatica di Navigazione v. Komise (T-61/99, Recueil, s. II-5349, bod 36), na podporu tvrzení, že Komise dostatečně nedefinovala dotčené trhy a nesprávně pochopila povahu a přesný rozsah protiprávního jednání konstatovaného v napadeném rozhodnutí.

133 V tomto ohledu je třeba připomenout, že je pravda, že v bodě 30 výše uvedeného rozsudku Adriatica di Navigazione v. Komise Tribunál poznamenal, že výtky proti definici relevantního trhu použité Komisí se mohou týkat jiných skutečností souvisejících s použitím čl. 101 odst. 1 SFEU, než je existence omezení hospodářské soutěže na vnitřním trhu a ovlivnění obchodu mezi členskými státy, jako je dosah dotčené kartelové dohody, její jednotná nebo globální povaha, jakož i dosah individuální účasti každého z dotyčných podniků. Rovněž v bodech 31 a 32 tohoto rozsudku Tribunál zdůraznil, že rozhodnutí Komise, kterým se konstatuje účast na kartelové dohodě, může mít důsledky pro vztahy adresátů tohoto rozhodnutí s třetími osobami. Je tedy žádoucí, aby Komise, přijme-li rozhodnutí, v kterém konstatuje účast podniku na komplexním, kolektivním a nepřetržitém protiprávním jednání zohlednila kromě ověření dodržení zvláštních podmínek použití čl. 101 odst. 1 SFEU skutečnost, že jestliže má takové rozhodnutí vést k osobní odpovědnosti každého z jeho adresátů, je to výlučně z důvodu jejich dokázané účasti na kolektivním sankcionovaném a správně vymezeném jednání“.

134 Argument žalobkyně v projednávaném případě však nemůže obstát ani s ohledem na tuto judikaturu. Z bodů 110 až 127 výše totiž vyplývá, že Komise uznala žalobkyni odpovědnou pouze za protiprávní jednání, které se projevilo její účastí na „schůzkách Křišťál“ a s nimi spojených dvoustranných schůzkách, jejichž cílem byla koordinace cen a výrobních kapacit jak LCD-IT, tak

LCD-TV. Neexistence podrobnější definice trhů dotčených kartelovou dohodou tedy nepředstavovala pro žalobkyni riziko, na které upozornil Tribunál ve výše uvedeném rozsudku Adriatica di Navigazione v. Komise, zmíněném v bodě 133 výše.

Nezohlednění kontaktů s japonskými dodavateli

135 Žalobkyně vytýká Komisi, že nezohlednila skutečnost, že korejští účastníci protiprávního jednání konstatovaného v napadeném rozhodnutí koordinovali své jednání s japonskými dodavateli LCD-TV, kteří spolu s uvedenými korejskými účastníky byli hlavními hráči na tomto trhu, kdežto žalobkyně na něm hrála jen druhořadou úlohu. Podle žalobkyně skutečné protiprávní jednání, které měla Komise prošetřit ve vztahu k těmto LCD spočívalo v jednání hlavních hráčů na tomto trhu ve vzájemné shodě. Z tohoto důvodu Komise porušila povinnost odůvodnění, zásadu rovného zacházení, jakož i zásadu proporcionality.

Úvodní poznámky

136 Je třeba uvést, že i když judikatura týkající se pojmu „jediné a trvající protiprávní jednání“ umožňuje Komisi stíhat naráz prostřednictvím jediného řízení a rozhodnutí několik jednání, která lze posuzovat jednotlivě, nevede k tomu, že by Komise byla povinna jednat takovým způsobem. Tak za předpokladu, že by údajné jednání ve vzájemné shodě mezi japonskými výrobci LCD-TV a korejskými účastníky kartelové dohody uvedené v napadeném rozhodnutí představovalo porušení článku 101 SFEU a spadalo do téhož jediného a trvajícího protiprávního jednání, jež je konstatováno v napadeném rozhodnutí, Komise by nebyla navzdory tomu povinna stíhat tato jednání současně jako celek.

137 Komise totiž disponuje diskreční pravomocí ohledně rozsahu řízení, která zahájí. V tomto ohledu nemůže být podle judikatury nucena k tomu, aby konstatovala a postihovala každé protisoutěžní jednání, a soudy Unie nemohou – byť jen s cílem snížit pokutu – rozhodnout, že Komise vzhledem k důkazům, které měla k dispozici, měla prokázat existenci protiprávního jednání konkrétního podniku během daného období (v tomto smyslu viz výše uvedený rozsudek Tokai Carbon a další v. Komise, body 369 a 370).

138 Výkon této pravomoci podléhá soudnímu přezkumu. Nicméně z judikatury vyplývá, že jen v případě, že by bylo možné prokázat, že Komise bez objektivního odůvodnění zahájila dvě odlišná řízení ve vztahu k jedinému skutkovému stavu, by mohla být její volba považována za zneužití pravomoci (v tomto smyslu viz rozsudek Soudního dvora ze dne 29. června 2010, Komise v. Alrosa, C-441/07 P, Sb. rozh. s. I-5949, bod 89).

139 V projednávaném případě měla Komise za to, že nedisponuje nebo ještě nedisponuje dostatečnými důkazy proti japonským dodavatelům, a proto se rozhodla nestíhat je ve stejné době jako žalobkyni a další osoby, kterým bylo určeno napadené rozhodnutí, proti kterým měla naopak řadu důkazů o existenci protiprávního jednání jak pro LCD-IT, tak pro LCD-TV, jak bylo konstatováno výše (body 111 až 135). Přitom tato okolnost představuje objektivní důvod, který odůvodňuje volbu Komise. Nicméně je třeba poznamenat, že v rámci řízení zahájeného proti japonským dodavatelům je Komise povinna dodržovat vůči žalobkyni zejména zásadu *ne bis in idem*.

K údajnému porušení povinnosti uvést odůvodnění

140 Žalobkyně tvrdí, že Komise měla v napadeném rozhodnutí vysvětlit důvody, pro které vyloučila japonské dodavatele LCD-TV z řízení, které vedlo k přijetí napadeného rozhodnutí.

141 V tomto ohledu je třeba připomenout, že Komise neměla povinnost uvést v napadeném rozhodnutí důvody, pro které nebyli japonští dodavatelé v rámci tohoto řízení stíhání. Podle judikatury totiž povinnost odůvodnění aktu nemůže zahrnovat povinnost orgánu, který je jeho autorem, odůvodnit skutečnost, že nepřijal jiné podobné akty určené třetím osobám (v tomto smyslu viz rozsudky Tribunálu ze dne 8. července 2004, JFE Engineering a další v. Komise, T-67/00, T-68/00, T-71/00 a T-78/00, Sb. rozh. s. II-2501, bod 414, a ze dne 4. července 2006, Hoek Loos v. Komise, T-304/02, Sb. rozh. s. II-1887, bod 63).

K údajnému porušení zásady rovného zacházení

142 Je třeba připomenout, že podle judikatury připomenuté v bodě 93 výše, jestliže podnik svým chováním porušil čl. 101 odst. 1 SFEU, nemůže se vyhnout sankci z důvodu, že ostatním hospodářským subjektům nebyla uložena pokuta, pokud – jak je tomu v projednávaném případě – situace těchto posledně uvedených není předmětem řízení před soudem Unie. V tomto ohledu je třeba poznamenat, že i když je pravda, že Komise nemá právo diskriminovat podniky, které se účastnily téže kartelové dohody, nic to nemění na tom, že protiprávní jednání vytýkané žalobkyni spočívá v jednání ve vzájemné shodě, ke kterému docházelo na „schůzkách Křišťál“ a dvoustranných schůzkách s nimi spojených, mezi tchajwanskými a korejskými dodavateli LCD, na které se vztahuje kartelová dohoda. Protože se japonští dodavatelé neúčastnili tohoto jednání ve vzájemné shodě, napadené rozhodnutí není stiženo v tomto ohledu rozdílným zacházením.

143 Pokud jde o argument žalobkyně, podle kterého jediné důležité diskuse týkající se LCD-TV byly diskuse zahrnující japonské dodavatele, kterých se žalobkyně nezúčastnila, stačí připomenout, že Komise dostatečně prokázala, že osoby, kterým bylo určeno napadené rozhodnutí, jednaly ve vzájemné shodě v rámci jednotného plánu jak o LCD-IT, tak o LCD-TV (viz body 106 až 135 výše). Toto jednání ve vzájemné shodě představuje protiprávní jednání, které měla Komise právo stíhat nezávisle na případné existenci jiných protiprávních jednání týkajících se LCD-TV, na kterých se mohly účastnit další osoby, kterým bylo určeno napadené rozhodnutí, jiné než žalobkyně.

144 V odpovědi na argument, který se žalobkyně snaží vyvodit ze správní praxe Komise, zejména z rozhodnutí Komise C (2008) 5955 final ze dne 15. října 2008 v řízení podle článku 81 [ES] (věc COMP/39 188 – Banány) (dále jen „rozhodnutí Banány“), je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury nemůže rozhodovací praxe Komise vytvářet právní rámec pro pokuty v oblasti hospodářské soutěže a že rozhodnutí týkající se jiných věcí mají ohledně případné existence diskriminace pouze orientační povahu, protože je málo pravděpodobné, že by okolnosti jim vlastní, jako jsou dotčené trhy, výrobky, podniky a doby trvání, byly totožné (viz rozsudek Tribunálu ze dne 8. října 2008, Carbone-Lorraine v. Komise, T-73/04, Sb. rozh. s. II-2661, bod 92 a citovaná judikatura).

145 Ke zdůraznění rozdílů ve skutkových okolnostech uvedených v rozhodnutí Banány a v rozhodnutí v projednávané věci, je třeba poznamenat, že jednomu z účastníků protiprávního jednání, o které se jedná v uvedeném rozhodnutí, se snížila pokuta o 10 % na základě polehčující okolnosti z důvodu, že ze spisu nevyplývalo, že věděl o určitých aspektech tohoto protiprávního jednání, kterého se neúčastnil přímo, nebo že je mohl rozumně předvídat (viz body 465 a 466 odůvodnění rozhodnutí Banány).

146 Naopak projednávaný případ neobsahuje srovnatelné okolnosti, jelikož žalobkyně, která se účastnila všech aspektů protiprávního jednání konstatovaných v napadeném rozhodnutí, se dovolává skutečnosti, že se neúčastnila protiprávního jednání, do kterého byly zapojené jiné podniky.

147 V každém případě, jak právem poznamenává Komise, i za předpokladu, že by dvoustranné kontakty mezi korejskými a japonskými dodavateli LCD-TV tvořily s protiprávním jednáním konstatovaným v napadeném rozhodnutí jediné a trvající jednání a žalobkyně nevěděla o existenci těchto dvoustranných kontaktů, tato okolnost by nezpůsobila, že by se výtky uplatněné vůči žalobkyni z důvodu její účasti na protiprávním jednání konstatovaném v napadeném rozhodnutí staly

neopodstatněnými ani že by musela být pokuta uložená žalobkyni snížena. Nic totiž neumožňuje tvrdit, že pokuta uložená v případě větší kartelové dohody zahrnující japonské dodavatele by byla v konečném důsledku pro žalobkyni nižší. V tomto ohledu by případné snížení, které Komise mohla udělit žalobkyni na základě polehčující okolnosti, bylo vyrovnáno, či dokonce přesaženo, zvýšením vyplývajícím z použití vyššího procenta, pokud jde o závažnost protiprávního jednání a „úvodní zatížení“.

K údajnému porušení zásady proporcionality

148 Žalobkyně se dovolává porušení zásady proporcionality z důvodu, že Komise nezohlednila menší závažnost protisoutěžních jednání týkajících se LCD-TV v porovnání s těmi, která se týkala LCD-IT.

149 V odpovědi na tento argument je zaprvé třeba uvést, že Komise měla právem za to, že se jednalo o jediné a trvající protiprávní jednání. V tomto ohledu z judikatury vyplývá, že Komise není povinna provést samostatnou analýzu každého prvku jediného protiprávního jednání, a to zejména z důvodu existence celkové strategie sdílené všemi účastníky kartelové dohody (v tomto smyslu viz výše uvedený rozsudek Carbone-Lorraine v. Komise, bod 49).

150 Zadruhé pokud jde konkrétně o proporcionalitu koeficientů přijatých Komisí ve vztahu k závažnosti protiprávního jednání a jako „vstupní zatížení“ (viz bod 24 výše), je třeba připomenout, že pokyny z roku 2006 a judikatura, kterou se inspirují, stanoví, že závažnost protiprávního jednání je v prvé řadě posuzována v závislosti na charakteristikách protiprávního jednání, jako je jeho povaha, kumulovaný podíl všech jeho účastníků na trhu, zeměpisný rozsah protiprávního jednání a jeho provádění či neprovádění. V druhé řadě je toto posouzení upraveno v závislosti na přitěžujících nebo polehčujících okolnostech vlastních každému z podniků, které se účastnily protiprávního jednání (v tomto smyslu viz rozsudek Tribunálu ze dne 25. října 2011, Aragonesas Industrias y Energía v. Komise, T-348/08, Sb. rozh. s. II-7583, bod 264 a citovaná judikatura).

151 První fáze má za cíl určit základní výši pokuty ukládané každému z dotyčných podniků, a to s použitím prvního násobícího koeficientu odrážejícího závažnost protiprávního jednání na tržby za dotčené zboží nebo služby každého z nich na relevantním zeměpisném trhu, a případně druhého násobícího koeficientu, jehož účelem je odradit je od další účasti na takových protiprávních jednáních. Každý z těchto dvou násobících koeficientů je stanoven s přihlédnutím k faktorům odrážejícím celkové charakteristiky protiprávního jednání, tedy v rozsahu, v němž je toto jednání vyjádřením veškerých protisoutěžních úkonů všech jeho účastníků. (v tomto smyslu viz výše uvedený rozsudek Aragonesas Industrias y Energía v. Komise, bod 265).

152 Z toho vyplývá, že i za předpokladu, že by protisoutěžní jednání týkající se LCD-TV byla méně závažná než ta, která se týkají LCD-IT, měla Komise právo stanovit koeficient týkající se závažnosti a koeficient týkající se „vstupního zatížení“ při zohlednění jednotného plánu, který byl naplňován jediným a trvajícím protiprávním jednáním, do kterého spadají všechna tato jednání.

153 Navíc pokud jde o skutečnost, že Komise použila v rozhodnutí Banány nižší procenta než v napadeném rozhodnutí a souhlasila se značným snížením z důvodu polehčující okolnosti, stačí odkázat na judikaturu uvedenou v bodě 144 výše a uvést, že v uvedeném rozhodnutí Komise poskytla snížení s ohledem na zvláštní situaci vytvořenou zejména platným právním rámcem pro obchod s banány (viz bod 460 odůvodnění rozhodnutí Banány a odkaz, který obsahuje v bodě 467 odůvodnění).

154 Na základě všech výše uvedených úvah je nutno druhý žalobní důvod zamítnout.

3. *Ke třetímu žalobnímu důvodu, který vychází ze skutečnosti, že hodnota relevantních prodejů, kterou použila Komise vůči žalobkyni, nesprávně zahrnovala jiné prodeje než prodeje LCD, na které se vztahuje kartelová dohoda*

155 Na podporu svého návrhu směřujícího k tomu, aby Tribunál změnil výši pokuty, která jí byla uložena v napadeném rozhodnutí, žalobkyně vznáší třetí žalobní důvod vycházející v zásadě z toho, že výše pokuty byla vypočtena na základě nepřesné hodnoty prodejů, jelikož žalobkyně do ní omylem zařadila prodeje týkající se jiných kategorií LCD, než kterých se týkalo napadené rozhodnutí.

156 Je třeba připomenout, že přezkum legality je doplněn pravomocí přezkumu v plné jurisdikci, která byla unijnímu soudu přiznána článkem 31 nařízení č. 1/2003 v souladu s článkem 261 SFEU. V rámci této pravomoci může soud nad rámec pouhého přezkumu legality sankce nahradit posouzení Komise svým posouzením, a uložené pokuty nebo penále tedy zrušit, snížit nebo zvýšit.

157 Je tedy věcí Tribunálu, aby v rámci své soudní pravomoci v plné jurisdikci posoudil ke dni, kdy přijme rozhodnutí, zda byla žalobkyni uložena pokuta, která správně odráží závažnost dotčeného protiprávního jednání (viz rozsudek Tribunálu ze dne 27. září 2012, Shell Petroleum a další v. Komise, T-343/06, bod 117 a citovaná judikatura).

158 V projednávaném případě je mezi účastnicemi řízení nesporné, že základní výše pokuty, která byla žalobkyni uložena, činila z důvodu chyb, kterých se posledně uvedená dopustila, před zaokrouhlením 301 684 468 eur a že část z této částky, která vyplývala z dotčených chyb, činila 13 246 618 eur. Naopak se účastnice řízení neshodnou na způsobu, jakým mají být tyto částky zaokrouhleny.

159 Žalobkyně ve své žalobě navrhovala, aby se z pokuty, která jí byla uložena v napadeném rozhodnutí, a sice 300 000 000 eur, odečetla částka ve výši 13 250 000 eur. Nová výše pokuty tak měla dosahovat 286 750 000 eur.

160 V žalobní odpovědi Komise vysvětlila, že ve vztahu ke všem osobám, kterým bylo určeno napadené rozhodnutí, zaokrouhlila základní částku pokuty směrem dolů na první dvě číslice, s výjimkou případu, kdy toto snížení představovalo víc než 2 % z částky před zaokrouhlením, přičemž v takovém případě Komise zaokrouhlila tuto částku na tři první číslice.

161 V tomto ohledu je třeba poznamenat, že v napadeném rozhodnutí byla pokuta žalobkyně zaokrouhlena na první dvě číslice. Nezaokrouhlená základní částka pokuty totiž činila 301 684 468 eur, zatímco tato zaokrouhlená částka, jak je uvedeno v tabulce 6 napadeného rozhodnutí, byla 300 000 000 eur.

162 Podle Komise je výpočet navrhovaný žalobkyní chybný, jelikož obsahuje dvě zaokrouhlení: zaokrouhlení, které již Komise použila na základní částku pokuty, která je uvedená v napadeném rozhodnutí a zaokrouhlení, které vede k domněnce, že výše snížení se z důvodu vyloučení prodejů jiných výrobků než LCD, na které se vztahuje kartelová dohoda, upraví z 13 246 618 na 13 250 000 eur.

163 Naopak, jak poznamenává Komise, použití metody sledované v napadeném rozhodnutí na základní částku pokuty vyplývající z opravené hodnoty prodeje, a sice 288 437 850 eur, vede k zaokrouhlení v částce 288 000 000 eur. Zaokrouhlení na první dvě číslice by totiž vedlo ke snížení o 8 437 850 eur, tedy více než 2 % (2,9 %) nezaokrouhlené základní částky.

164 V replice žalobkyně uvádí, že by zaokrouhlení nové částky její pokuty na tři první číslice místo na dvě první číslice vedlo k tomu, že by byla adresátem napadeného rozhodnutí, který má ze zaokrouhlení nejmenší prospěch. Požaduje tak větší snížení.

165 V tomto ohledu je třeba uvést, že i když Tribunálu přísluší, aby pro účely stanovení výše pokuty sám posoudil okolnosti projednávaného případu, nemůže výkon soudního přezkumu v plné jurisdikci při stanovení výše uložených pokut vést k diskriminaci mezi podniky, které se účastnily kartelové dohody v rozporu s čl. 101 odst. 1 SFEU (v tomto smyslu viz výše uvedený rozsudek Komise v. Verhuizingen Coppens, bod 80).

166 V projednávaném případě Komise v napadeném rozhodnutí použila metodu zaokrouhlení popsanou v bodě 160 výše na všechny účastníky kartelové dohody. Tato metoda je objektivní a umožnila všem těmto účastníkům využívat snížení v mezích 2 %. I když je pravda, že některá snížení jsou větší než jiná a že snížení v případě žalobkyně by bylo, kdyby Tribunál použil tutéž metodu, procentuálně nejnižší, nic to nemění na tom, že každá metoda zaokrouhlení obsahuje přizpůsobení, které se pro každý podnik různí a vede k většímu nebo menšímu snížení. Jelikož všechny osoby, kterým je určeno napadené rozhodnutí, mají z metody zvolené Komisí ve větší či menší míře prospěch a tento prospěch je ohraničen na 2 %, je vhodné se této metody držet, aby se předešlo rozdílnému zacházení (v tomto smyslu viz rozsudek Tribunálu ze dne 17. května 2011, Elf Aquitaine v. Komise, T-299/08, Sb. rozh. s. II-2149, body 307 a 308).

167 Nicméně je třeba připomenout, že za účelem zachování užitečného účinku čl. 18 odst. 2 a 3 nařízení č. 1/2003 má Komise právo uložit podniku, aby poskytl veškeré nezbytné informace týkající se skutkových okolností, které mu mohou být známy, a aby jí podle potřeby předal s nimi související dokumenty, které má v držení, s jedinou podmínkou, že neuloží podniku povinnost poskytnout odpovědi, které by tento podnik vedly k přiznání existence protiprávního jednání, jehož prokázání je věcí Komise (rozsudek Soudního dvora ze dne 18. října 1989, Orkem v. Komise, 374/87, Recueil, s. 3283, body 34 a 35). Podnik, kterému Komise zašle žádost o informace na základě ustanovení článku 18 nařízení č. 1/2003, je tedy povinen aktivně spolupracovat a může být sankcionován zvláštní pokutou stanovenou ustanoveními čl. 23 odst. 1 tohoto nařízení, která může představovat až 1 % jeho celkového obratu, pokud poskytne úmyslně nebo z nedbalosti nepřesné nebo zkreslené informace (výše uvedený rozsudek Shell Petroleum a další v. Komise, bod 118).

168 Z toho vyplývá, že při výkonu soudní pravomoci v plné jurisdikci může Tribunál případně zohlednit nedostatek spolupráce podniku, a v důsledku toho zvýšit částku pokuty, která mu byla uložena za porušení článků 101 SFEU nebo 102 SFEU, za předpokladu, že tomuto podniku nebyla uložena za totéž jednání zvláštní pokuta podle čl. 23 odst. 1 nařízení č. 1/2003 (výše uvedený rozsudek Shell Petroleum a další v. Komise, bod 118).

169 Tak by tomu například mohlo být v případě, kdy v odpověď na takovou žádost ze strany Komise podnik úmyslně nebo z nedbalosti neuvedl během správního řízení skutečnosti, které jsou rozhodující s ohledem na stanovení výše pokuty a kterými disponoval nebo mohl disponovat v době přijetí napadeného rozhodnutí. I když Tribunálu v rámci výkonu soudní pravomoci v plné jurisdikci nic nebrání v tom, aby takové skutečnosti zohlednil, nic to nemění na tom, že se podnik, který je uvedl až ve fázi soudního řízení, a narušil tím účel a řádný průběh správního řízení, vystavuje zohlednění této skutečnosti Tribunálem při stanovení přiměřené výše pokuty (výše uvedený rozsudek Shell Petroleum a další v. Komise, bod 119).

170 V projednávaném případě žalobkyně přiznává, že se dopustila pochybení, když Komisi poskytla údaje nezbytné pro výpočet hodnoty relevantních prodejů, protože do nich zahrnula prodeje týkající se jiných výrobků než LCD, na které se vztahuje kartelová dohoda. Komise potvrzuje, že tyto výrobky neměly být do výpočtu zahrnuty.

171 Dále ze spisu vyplývá, že tato pochybení vyplývají ze skutečnosti, že žalobkyně neupřesnila zvláštní vlastnosti určitých LCD podniku, který si vybrala, aby provedla výpočet údajů následně předaných Komisi.

172 Tribunál se domnívá, že tato okolnost neumožňuje závěr, že žalobkyně nesplnila povinnost spolupráce vyplývající z ustanovení článku 18 nařízení č. 1/2003 v takovém rozsahu, který by bylo třeba zohlednit při stanovení výše pokuty. Žalobkyně se totiž nesnažila uvést Komisi v omyl ani jí neposkytla hrubé údaje, ze kterých by Komise musela vypočíst hodnotu relevantních prodejů, aniž by jí zároveň poskytla nezbytná upřesnění k získání přesných údajů. Žalobkyně pro předložení nezbytných údajů Komisi využila specializované externí poradce, ale opomenula jim vysvětlit rozdíly existující mezi některými druhy LCD. V tomto ohledu je třeba poznamenat, že žalobkyně neměla zjevně žádný zájem na tom, aby Komise získala nesprávné údaje, které zahrnovaly prodej jiných výrobků než LCD, na které se vztahuje kartelová dohoda, jelikož tyto nepřesnosti mohly hrát jen v její neprospěch, když zvýšily výši pokuty, kterou jí Komise uložila.

173 Za těchto okolností budou skutečnosti projednávaného případu náležitě posouzeny, bude-li výše pokuty uložená žalobkyni vypočtena na základě opravené hodnoty prodejů a s použitím stejné metody, jakou použila Komise v napadeném rozhodnutí, včetně zaokrouhlení. Takto stanovená výše pokuty činí 288 000 000 eur (viz bod 164 výše).

174 S ohledem na všechno výše uvedené je třeba snížit výši pokuty na 288 000 000 eur a ve zbývající části zamítnout návrhová žádání uvedená v žalobě.

K nákladům řízení

175 Podle čl. 87 odst. 2 jednacího řádu bude účastníku řízení, který byl ve sporu neúspěšný, uložena náhrada nákladů řízení, pokud účastník, který byl ve sporu úspěšný, náhradu nákladů ve svém návrhu požadoval. Na základě prvního pododstavce odstavce 3 téhož ustanovení může Tribunál rozdělit náklady řízení, pokud mají účastníci řízení ve věci částečně úspěch i neúspěch.

176 V projednávaném případě neměla Komise úspěch, jen pokud jde o zahrnutí jiných výrobků než LCD, na které se vztahuje kartelová dohoda, do hodnoty relevantních prodejů pro účely výpočtu základní částky pokuty uložené žalobkyni. K tomuto pochybení však došlo jen z nedbalosti žalobkyně, která poskytla Komisi nesprávné údaje. Naopak žalobkyně neměla úspěch, pokud jde o všechna další návrhová žádání, která podala. Za takové situace budou dotčené okolnosti správně zohledněny rozhodnutím, že žalobkyně nahradí náklady řízení v souladu s návrhovými žádáními Komise (v tomto smyslu viz rozsudek Tribunálu ze dne 27. září 2006, Roquette Frères v. Komise, T-322/01, Sb. rozh. s. II-3137, body 338 a 339).

Z těchto důvodů

TRIBUNÁL (šestý senát)

rozhodl takto:

1) Výše pokuty uložená společnosti InnoLux Corp., dříve Chimei InnoLux Corp., v článku 2 rozhodnutí Komise C(2010) 8761 final, ze dne 8. prosince 2010, v řízení podle článku 101 [SFEU] a článku 53 Dohody o EHP (věc COMP/39.309 – LCD), se stanoví na 288 000 000 eur.

2) Ve zbývající části se žaloba zamítá.

3) Společnost InnoLux ponese náhradu nákladů řízení.

Kanninen Berardis Wetter

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 27. února 2014.

Podpisy.